

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ

ČESKÝ BRATR

TÉMA

CTNOSTI

- 7 Kdo před tebou ob stojí?
- 8 Buď připraven
- 21 Změna je život
- 36 Pomoc dětem na Ukrajině

Pořady s náboženskou tematikou ve vysílání Českého rozhlasu

ČRo Dvojka

Jak to vidí...

Zbigniew J. Czendlik/
sestra Angelika

8.30 neděle

Aktuální názory a komentáře nezávislých osobností na dění kolem nás.

ČRo Vltava

Spirituála

8.00 neděle

Prostor pro duchovní úvahy. Pořady Duchovní Evropa a Ke kořenům

Bohoslužba

9.00 neděle

Přímé přenosy bohoslužeb.

ČRo Plus

Vertikála

8.07 neděle

Magazín aktualit a diskuse s hosty, které spojuje duchovní vnímání světa.

Nedělní Hovory

22.05 neděle

Rozhovor s osobností, která má zajímavý osobní i profesní život a názory.

ČRo Radio Wave

Hergot

18.00 neděle

Neortodoxní pohled na duchovní záležitosti v souvislosti s děním světským.

REGIONÁLNÍ STANICE ČRO

Mezi nebem a zemí

9.04 sobota

Magazín o víře a spiritualitě.

Šalom alejchem

19.45 neděle

Magazín o židovském životě u nás i ve světě.

AKTUÁLNĚ

TÉMA

- 7** Biblická úvaha – *O. Kolář*
- 8** Buď připraven – *T. Pavelka*
- 11** S buddhistickým postojem
– *J. Plíšková*
- 15** Otázka na tělo

NÁSTĚNKA

MOJE CÍRKEV

- 21** Změna je život – *P. Štulc*
- 23** Šumperk plný zázraků – *J. Voglová*
- 25** Večeře a nahlodávání stereotypů
– *L. Ridzoňová*
- 27** Sekretariát – *D. Ženatá*
- 30** Pro evangelické zahradníky
– *M. Drápal*
- 31** Vzácný evangelický kostel
v New Yorku – *P. Bísek*
- 33** Minulý podzim v Korandově sboru
– *J. Beneš*

DIAKONIE

- 35** Víc než peníze – *A. Hellerová*
- 36** Pomoc dětem na Ukrajině – *A. Šůra*

SLOVO

- 38** Proměna farnosti – *L. Ridzoňová*
- 40** Čarlí, kluk z fary – *P. Brodský*
- 42** Hana – *D. Ženatá*
- 43** Gyps – *L. Ridzoňová*
- 45** Poslední slovo – *Š. Grauová*

ÚVODNÍK

Ctnosti pro život

Milí příznivci Českého bratra, otevíráte první číslo v roce 2020. Zároveň je to 96. ročník tohoto církevního periodika. Málokterý časopis se může v délce svého vydávání našemu evangelickému časopisu rovnat. Je to podobné jako s knihupectvím Kalich, dnes nejstarším knižním obchodem v Praze na stejném místě s nepřerušovanou tradicí.

Jenom na tradici však stavět nelze; existence časopisu v silně konkurenčním prostředí znamená neustálý boj o místo na slunci, znamená boj o čtenáře. Občas slyším, že si ve sboru objednají jeden výtisk Českého bratra a pak si jej mezi sebou půjčují. Nebo že odhlašují výtisky navíc, které by měly ve sboru být pro turisty, zvědavce a náhodné návštěvníky. Z pohledu vydavatele církevního časopisu jsou tato krátkozraká rozhodnutí podřezávání větve, na které všichni sedíme. Vždyť každý časopis žije ze svých abonentů!

Předplatné letos nezvyšujeme, přestože poštovné opět stouplo. Chybějící finance doplníme z tiskového fondu, za jehož plnění celocírkevní sbírkou na církevní tisk velice děkujeme.

Letošní ročník chceme tematicky věnovat ctnostem. Na redakční radě nás napadaly také protiklady ctností – neřestí, ale základní pojetí chceme držet pozitivně, takže na řadu přijdou předvídatost, střídmost, spravedlnost, trpělivost, přívětivost, věrnost a další. Setkáte se také se sérií článků o nevyhnutelných změnách, vycházejících ze strategického plánu, nebo o Janu Amosi Komenském, jehož kulaté výročí úmrtí (350 let) si v roce 2020 připomeneme. S přechodem na vlastní financování života církve souvisí také kampaň „5 % a hlavu vzhůru“, se kterou se setkáváte ve sborech, na webu i při rozhovorech všude po církvi.

Dobrý start pod Boží ochranou do nového roku a inspirativní čtení přeje

Daniela Ženatá

Pět procent a hlavu vzhůru

Sestry a bratři, dostáváte do sborů materiály ke kampani s názvem „5 procent a hlavu vzhůru“. Plakáty k vyvěšení na nástěnku či do vývěsky, letáky v trojím, barevně odlišném provedení a kartičky s odkazem na speciálně vytvořené webové stránky.

Budeme velmi rádi, když je přijmete nejen s pochopením, ale i s úlevou a vděčností – konečně jsme se odhodlali být svobodní i vůči financím.

Leták je záměrně stručný. Chce oslovit a zaujmout. Neobsahuje jinak velmi důležité grafy, tabulky a možnosti. Ty jsou k dispozici zejména v synodních materiálech, církevním tisku a na webu hlavuvzhuru.e-cirkev.cz.

5 procent a hlavu vzhůru odpovídá zdravě sebevědomým záměrům strategického plánu. Má pomoci vašemu přemýšlení o tom, jak ve sborech dál, respektuje dobré věci, které se už podařily. Vychází ze zkušenosti těch, kdo už pěti i více procenty přispívají.

V textu nemluvíme o „obětavosti“. Domníváme se, že je na čase s užíváním tohoto výrazu začít šetřit. Vede nás totiž bezděky k zahleděnosti do sebe, k pocitu, že svým darem církvi něco ztrácíme. Ostatně – v hospodaření své rodiny také před nutnou údržbou či investicí nemluvíme o potřebě zvýšení obětavosti.

Věříme naopak, že každý z nás svým darem církvi něco získává. Kromě jiného i odvahu žít s hlavou vzhůru vůči sobě, svému sboru i svému okolí. O tom, že to v žádném případě nevede k pyšce či nadřazenosti, není snad nutné ani mluvit.

Svoboda přispívat pěti procenty příjmů není závislá na velikosti sboru. Nemluvíme proto o sborech silnější a slabší. Ano, ve sborech početnějších se vybere financí více než ve sborech méně

početných. Ale i proto jsme jedna církev, abychom si pomáhali. Využijme současnou situaci, když sbory jsou vůči sobě velkorysé a velmi solidární, a je tak možné o vzájemné a důstojné sounáležitosti mluvit.

Jak se k tomu mají finanční náhrada a příspěvek na podporu činnosti, tedy peníze, které dle zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi po omezenou dobu od státu dostáváme?

Naše touha vykročit po 30 svobodných letech ze sevření tíživého přemýšlení o financích by na těchto penězích neměla být závislá. A je přece jasné, že jedna generace podobné rozhodnutí jako 5 procent a hlavu vzhůru prostě učinit musí! Proč tedy ne právě my, obdaření svobodou a dobrou životní úrovní? Jak nesrovnatelně lépe se máme, co se svobody i životní úrovně týká, vůči generaci svých rodičů a prarodičů!

Přijíme tedy finanční náhradu a příspěvek na podporu činnosti jako časově omezený bonus. Nepřipisujme těmto financím moc

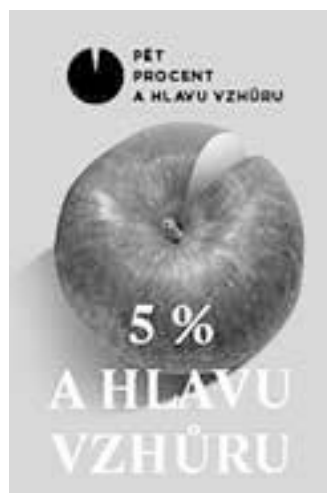
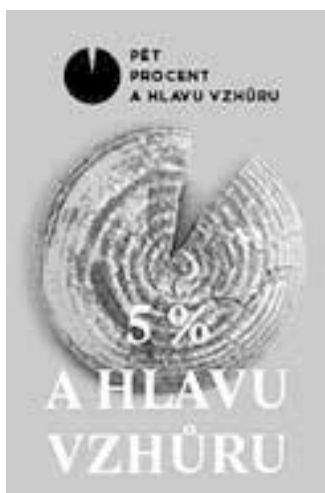
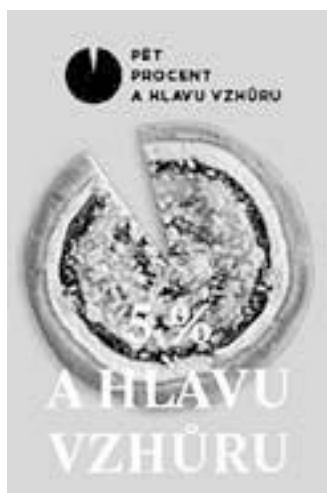
a sílu, která by nás okupovala a zasahovala do naší svobody a odpovědnosti.

Přátelé, prosíme vás, přidejte se k této výzvě, přijměte ji za svou. Zvláště tak prosíme vás, kdo nesete odpovědnost za život sboru. Podporujte ji, šiřte dál! O nutnosti změny myšlení mluvíme už dlouho. Pojďme ji učinit!

Děkujeme, přejeme dobrý rok 2020.

Pokud budete ve sboru potřebovat materiály (plakáty, letáky a kartičky) doplnit, obraťte se na ústřední církevní kancelář, Moniku Voženílkovou – vozenilkova@e-cirkev.cz.

Synodní rada ČCE

modlitba lednová

Pane Bože
modlím se
stěžuji si
já

když si nerozumíme
prosím ať se změní
ti druzí
oni

ale
někdy mi přijde
jako bys mi říkal
že změnit se můžu já

něco na tom je
Pane Bože
pomoz mi
ty

měnit sebe je těžší
než naříkat na svět
o nové oči
otevřené srdce
pokorné vidění sebe
prosím já

modlitba **Lenky Ridzoňové**

kresba: *Petra Fischerová*

TÉMA: CTNOSTI

Kdo před tebou obstojí?

Farizeus se postavil a takto se sám u sebe modlil: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník.“ (Lk 18,11)

Farizeové to s vírou v Hospodina mysleli vážně. V podmínkách politické nesvobody chtěli vírou poctivě žít. Poslušnost Bohu vnášeli do všech oblastí lidského života. Taková zásadovost musela těšit i Ježíše. Je možné, že mezi farizeji měl přátele, jak evangelia na pár místech nenápadně naznačují.

Kdybychom farizea, namyšleně se modlícího v chrámu, odsoudili jako pokrytce, ulomili bychom tím celému příběhu hrot. Farizeovo úsilí o dokonalost se tu ani nezpochybňuje ani nekritizuje. Ježíš pouze upozorňuje na to, že čertovo kopýtko se skrývá nejen v lidské nízkosti a zkaženosti, ale také tam, kde máme pocit, že už jsme na duchovním žebříčku vystoupali dostatečně vysoko a Pán Bůh by nás za to měl odměnit.

Farizeus „se sám u sebe modlil“. Mravní přeborník už Boha o nic neprosí, vždyť už všeho dosáhl, vystačí si sám se sebou. Žije v iluzi, že na Boží milosrdenství už není odkázán. Bůh se mu hodí nanejvýš jen jako potvrzení, že je na správné cestě do nebe. Farizeus neříká: Bože, děkuji ti, že se mi podařilo mému bližnímu pomoci a potěšit ho. Zato říká: Děkuji, že nejsem jako tamti. Že jsem lepší. On myslí výhradně na sebe a svůj prospěch. Služba bližním už není vedena láskou k nim, ale jen láskou k sobě samému. Ostatní lidé jsou pro farizea pouze výtahem do Božího království.

V dějinách křesťanské zbožnosti nalezneme mnoho dokladů zbožného sobectví. Nevyhnila se mu ani evangelická tradice, jak dokládá třeba píseň, kterou kdysi jako příklad do sebe zahleděné víry citoval farář Svatopluk Karásek: „Svět ať se zboří, nám srdce hoří pro tebe, ó Ježíši.“

Ježíš své učedníky vyzýval, aby jejich spravedlnost přesahovala běžný morální průměr: „Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5,48) Současně však dává za vzor Samařana,

který při zachraňování polomrtvého poutníka neměl čas zdržovat se úvahami nad tím, o kolik stupínků poskočí k božské dokonalosti. Prostě byl „jen“ pohnut soucitem a udělal, co udělat měl, bez nároku na pozemskou či posmrtnou odměnu.

Nakonec to byl celník, a nikoli farizeus, kdo se z chrámu vrátil ospravedlněn. To neznamená, že farizeův ctnostný život je pro Boha bezcenný ani že Bůh mávne rukou nad každou špatností. Spíše jde o motivaci: Proč konám dobré skutky? Pokud kvůli Boží odměně, je to směšné a marné počínání.

Nikdo z nás nemůže před Bohem obstát. Jestliže mi ale Bůh odpouští všechny nepravosti a přijímá mě nedokonalého, pak už se nemusím starat sám o sebe a strachovat se o svou spásu, a mám volné srdce a ruce pro druhé.

Martin Luther kdysi řekl: „Bůh nepotřebuje tvé skutky. Ale tvůj bližní je potřebuje.“ Křesťanské ctnosti jsou dobré nikoli pro mou spásu, ale pro účast na Božím díle na zemi. Nakonec nejen můj bližní, ale také Bůh mě potřebuje k tomu, aby jeho království v tomto světě rostlo. Boží láska uzavřená v lidských srdcích a v kostech je promarněná hřívná. Co mohu a mám udělat pro to, aby spása nebyla mé privilegium, které si farizejsky strážím, ale stala se pro tento svět požehnáním?

Ondřej Kolář, farář v Praze-Kobylisích

Bud' připraven

Obhajoba ctnosti

Milosrdného Samařana vnímá, řekl bych, většina věřících dnes jako ten nezákladnější vzor správného jednání. V jednom vypjatém momentu se rozhodl správně. Navzdory tomu, že lupiči, kteří přepadli pocestného, mohou být ještě někde poblíž. Sám pocestný může být ve skutečnosti jen návnada, jeden z lupičů. Bude

Vladimir Jегorovič Makovskij: Filantropové

třeba překonat odpor ke krvi zraněného, patřičně ho ošetřit, bude třeba ho nějak dopravit do bezpečí, zajistit mu péči. Spousta dílčích problémů, vzbuzujících pochyby. Ale náš Samařan je všechny jedním mocným rozhodnutím překonal.

To by udělal každý

Skuteční zachránci zraněných, přepadených, tonoucích, lidí v ohrožení života, kteří šli zrovna náhodou kolem, mívají ve většině jedno společné: nějaký výcvik. Bývají to profesí hasiči, vojáci, policisté, lékaři, zdravotní sestry, a všichni zrovna mimo službu. Nebo sportovní plavci, horolezci, skauti, sokolové, dobrovolníci Červeného kříže atd. Pokud zasáhne někdo necvičený, je to pozoruhodná výjimka, a právě

proto se takový případ objeví v médiích – že by to bylo obvyklé, je iluze.

Nejběžnější věta zachránců bližního pak zní „to by přece udělal každý“. Kroky, potřebné k záchraně potřebného, se výcvikem staly jejich přirozeností. Nemusí nad nimi přemýšlet. Z jejich pohledu to byla skutečně automatická reakce. Jak řekl Kristus: „Když ty prokazuješ dobrodiní, ať neví tvá levice, co činí pravice.“ A nebo jako jsou upřímně překvapeni ti na pravici v podobenství O posledním soudu: „Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?“ Vůbec je nenapadlo, že by dělali něco výjimečného. Takhle si v životě prostě navykli jednat.

Co je ctnost

A to je ctnost, o které bude pojednávat letošní ročník Českého bratra: Ctnost je dobrá a potřebná vlastnost, která cvičením a praktikováním přešla člověku natolik do krve, že už o ní nepřemýšlí. Prostě ji používá jako nástroj. Stala se natolik pevnou, že z ní člověk jako ze stavebního kamene staví něco složitějšího.

Obvyklý příklad, kterým se osvětluje, co je ctnost, je hra na hudební nástroj: Na začátku si člověk musí vědomě dávat pozor, kam a jak klade prsty na hmatníku kytary, zda jeho ruka jde přes struny dvakrát dolu a jednou nahoru atd. Časem už nad tak základními věcmi nepřemýšlí. Ty schopnosti, kterými si je jist, má k dispozici, když si vybírá žánr, který chce hrát, a když volí způsob, jak skladbu podat. Jeho mysl už dávno není soustředěna na ten jeden prst na struně E. Nástroj už neovládá jeho, on ovládá nástroj.

Rozhodnutí

Ctnosti jsou důležité zejména pro náhlé kritické situace. Je totiž docela vážná otázka, zda se v opravdu kritických situacích vůbec rozhoduje-

me, nebo zda nereagujeme podvědomě a později si své jednání pouze nezdůvodňujeme. Je otázka, zda ve většině kritických rozhodnutí člověka není rozhodnuto už dopředu: Tím, v čem na sobě dlouhodobě pracoval, dokud se nic nedělo.

Když v určitých situacích chybí člověku potřebné nástroje, nemůže udělat, co je třeba: Když se před vámi zhroutl na zem postarší pán a vy nemáte nejmenší ponětí o první pomoci, těžko vás odsu-

koláž Petry Fischerové

zovat přímo za to, že jste mu nepomohl – nevíte jak, a za pět vteřin se to prostě nenaučíte. Morálně problematické je spíše to, že jste za celý život nepokládali za nutné se základům první pomoci naučit. Kristus pronesl vícero podobenství, ve kterých je krize pouze testem dosavadních snah. Jako třeba dům postavený na skále nebo družičky, které si vzaly olej navíc.

Moderní světcí

Současné vyzdvihování různých světců, jako byli Nicholas Winton, Albert Schweitzer nebo matka Tereza, má jednu podstatnou slabinu: Jako by tito lidé vykonali spravedlivé skutky jen čistou dobrou vůlí. Nějak stranou zájmu zůstává, že Winton byl diplomat, dokonale zběhlý ve vyjednávání a zákulisním jednání – takovým se člověk nestane ze dne na den. Albert Schweitzer vystudoval medicínu, což je docela řehole. A matka Tereza v řeholi doslova byla, prošla něčím dost podobným vojenskému výcviku.

S několika sestrami jsem kdysi navštívil v nemocnici faráře Václava Jelínka, válečného zachránce mnoha Židů, Poláků, Ukrajinců, a dokonce Němců. Několik měsíců před smrtí nás tento devadesátiletý stařec ohromil a vyděsil schopností přitáhnout se se zlomeninou krčku na nemocniční hrazdě až po bradu. Dosud se nedovedu zbavit údivu, jak se na tak starém těle mohly nacházet takové bicepsy. Ve svém životopise konečně celkem bez uzardění popisuje rvačky s německými chlapci za svého pobytu v Čechách (dodejme – z celkem malicherných důvodů). Mít potenciál rváče se rozhodně hodí, pokud máte zachovat klidnou tvář před německým důstojníkem, maje sklep plný Židů. A obráceně – nečekejte moc, že budete schovávat Židy, kdyby to zas nedej Bože bylo potřeba, pokud se tváří v tvář policajtovi trochu klepete už dneska.

Zkrátka tyto docela podstatné detaily ze života svatých bývají dnes často opomíjeny. Trochu to připomíná vývoj středověkých legend o mučednících. Ve starších, životě světců časově bližších pramenech ještě vidíme jejich selhání a vývoj, jejich přípravu na martyrium, na tu jednu kritickou situaci, kdy se vydá počet z celého dosavadního života. Kdežto v časově vzdálenějších podáních světcí již od svého dětství vždy jednali na jedničku – kdo ví, jak se jim to dařilo. Zřejmě měli nějakou martánskou genetiku, nad kterou nám může jen padat brada. Ale jejich dokonalosti my smrtelníci nikdy nedosáhneme. Já však proti tomu říkám: Klidně můžeme. Ale musíme se na to, zatím klidně, chystat. ►

Ctnostný může být každý

Ctnosti jsou tak branou ke svatosti a spravedlivému jednání pro každého. V čemkoliv dovede člověk sám sebe postupným zkoušením a praktikováním překonat, to bude k užitku ve chvíli krize. Ctnosti by samy o sobě měly napovídat, že k jejich získání potřebujete pokoru. Že dokážete snést, když se vám věc zatím nedaří, jak by měla; ba že si to dokážete vůbec přiznat. K jejich získání potřebujete naději. Naději, že Bůh vám nakonec dá dosáhnout toho, o co se dnes a po dalších několik měsíců nemotorně pokoušíte. Že kdo tluč, tomu nakonec bude otevřeno.

se dostala současná sekulární etika: Rozdělení světa na utlačovatele a oběť. Nebo na klienta a terapeuta. My samozřejmě nemůžeme nic, protože nic neumíme. Ti, kteří umějí, toho nevyužívají, jak by měli, nebo to přímo zneužívají. Buď jsme ti, kteří se starají o někoho, na koho nejde klást ani nejmenší nároky. Nebo by se měl někdo postarat o nás, aniž by na nás ty nejmenší nároky kladl.

„Někdo by měl se vším něco udělat.“ Stát jako jakýsi zástupce Boha na zemi by měl všechno nakázat, zakázat a zařídit. A my ho k tomu pohneme zaujímáním správných postojů, de-

Esmarchův šátek pro první pomoc

Přitom co se může časem hodit, nemá na počátku jednoznačně morální znaménko. Pokud se začnete učit podvojnému účetnictví, pro lidi kolem vás není nic snazšího než říci: No jistě, to je ten studený člověk čísel. Možná dokonce milovník peněz. Ale pak najednou velmi snadno budete ten jediný, kdo tuto práci může ve sboru dělat. Nebo ten jediný, kdo tuto práci bude dělat v sirotčinci i při platu, který sirotčinec může poskytnout.

Hle, zde jsem, pošli mne!

Pokud budeme morální hodnotu ctností, nástrojů, kterými člověk bez chvění vládne, podceňovat, hrozí nám podobné konce, do kterých

klaracemi, přišpendlením patřičných stužek na klop a kritickými šlehy. Případně přehlížením morálně sporných kroků pro „vyšší dobro“. To je bohužel směr, kterým se naše doba opět posouvá.

Neměli bychom být tak uhranuti mocí velkých společenských rozhodnutí, silou státního aparátu a celku společnosti. V kritických chvílích, a to i tvář v tvář tyranii, ob stojí nakonec obvykle člověk, který byl dosud zvyklý jednat určitým způsobem a nebude to teď najednou měnit, jen protože se změnilly poměry. Co je bez chvění, je ve skutečnosti obvykle velmi pevné.

Tomáš Pavelka

S buddhistickým postojem

Kouč napomáhá rozvoji člověka a hledá individuální řešení

S ohledem na to, že tématem prvního čísla roku 20 se staly ctnosti a v naší všetečné Otázce na tělo se v té souvislosti ptáme, „v čem se snažíte zdokonalit“, napadlo nás, že tematický rozhovor bychom mohli vést s člověkem, který se věnuje takzvanému koučování. Kouč má totiž při své práci se „zdokonalováním“ dost společného. Lidé se na něho sice většinou obracejí s jinými požadavky než právě s touhou stát se ctnostnějším, ale aspoň potažmo se i s tímto nesnadným přáním tady setkat lze.

Náš kouč, Eva Blechová, nejprve ve Francii absolvovala bakalářské studium psychologie a magisterské studium managementu. V Praze pak získala doktorát na Divadelní fakultě Akademie múzických umění. Na ministerstvu zahraničí pracovala v době ministra Josefa Zieleniece jako ředitelka kabinetu ministra. A pokud jde o nynější profesi, asi před deseti lety v rámci mezinárodní asociace koučů (*International Coach Federation – ICF*) úspěšně v Praze dokončila britský kurz, opravňující k používání titulu PCC (*Professional Certified coach*). A poslední dobou, úplně po jiné koleji, natáčí Eva Blechová také dokumenty pro Český rozhlas.

Na internetu se píše, že koučování (koučink) je proces, podporující hledání individuálních řešení a rozvoj člověka v jím zvolené oblasti. Jak jsi vůbec přišla na ten nápad dělat právě tohle?

Čtyři roky jsem pracovala v zahraniční konzultační společnosti, která radí velkým podnikům. Skutečně radí. Byla to dobrá škola toho, jak se dělá byznys, je tam spousta chytrých lidí... A ty dané problémy měly přirozeně kromě technické stránky ještě tu stránku lidskou. Tak jsem si uvědomila, že mě na tom vždycky zajímalo víc právě to člověčí. Pro zaměstnance se tam pořá-

dal spousta školení a já jsem se díky tomu na dvoutýdenním školení seznámila s Američankou, která se koučování věnovala, mimochodem se jmenovala Melodie; s ní jsem se tenkrát, už je to skoro 15 let, spřátelila a to koučování mě hodně zaujalo, tak jsem jí napsala, že bych to vlastně ráda zkusila sama a jestli by mě mohla kvůli tomu s někým seznámit.

A to taková disciplína už tenkrát existovala i u nás?

Já jsem to dělala zpočátku dost v zahraničí, úplně první kurz jsem absolvovala ve Švýcarsku, ►

klienty jsem vždycky měla i mimo naši republiku. Ale koučování určitě v té době tady už bylo taky.

Dá se nějak zobecnit, s jakými problémy se na tebe lidé obracejí?

Je to hodně různé, což mě na tom právě baví. Hlavně není pravda, že všichni chtějí být úspěšnější, často se jedná o vnitřní rovnováhu a spokojenost. To myslím hlavně na ty, kdo jsou v těch vrcholných pozicích, u nich opravdu může jít o to, že se chtějí nějak celkově, strategicky zamyslet – nad sebou nebo nad týmem... Ujasnit si myšlenky a pocity. Když se o to budou snažit v kanceláři, někdo jim tam pořád leze, všichni po nich něco chtějí a prostě to není možné. Zatímco když si zaplatí hodinu u kouče, ten kýžený prostor jim nikdo nevezme a kouč je tam od toho, aby jim pomohl. A o to jde.

A ještě k těm tématům – můžu dát jen pro představu jeden příklad. Šlo o paní, která pracovala někde v zahraničí a povýšili ji do hodně vysoké pozice. Jenomže kolem ní byli samí chlapi, ona je navíc malá vzrůstem, je z Asie, a tady ti všichni byli bílí Evropani. Takže přišla s tím, že potřebuje „vyrůst“; když mezi nimi sedí, potřebuje být větší.

Co jsi s tím dělala?

Třeba jsme pracovali na jejím hlasu, na zřetelnosti a hlasitosti. Nebo na schopnosti sdělit svůj příběh. Jenomže po čase vyjde najevo, že věc je složitější a že ji možná ještě víc trápí věci úplně jiné. Syn se nedostal na univerzitu. Nebo něco horšího. Někteří koučové se drží jednoznačně toho původního zadání, to osobní probírat nechtějí. Já takhle striktní nejsem, někdy se mi zdá, že vyhybat se tomu, co je „za čarou“, úplně nejde. Taky jsem už někomu doporučila, ať jde raději za psychoterapeutem. Opravdu jsem měla obavu a cítila, že tady už nemám kompetenci.

Na internetu je kouč přirovnáván ke kočímu a to koučování k jízdě dostavníkem. Líbí se ti to přirovnání?

Úplně ne. V koučování jde o to, aby se ten klient někam posunul, to je to, co on chce. A odpovědný za to je on sám. Určitě ne já. Zatímco kočí na dostavníku sedí vpředu a řídí; ovládá koně. Takže odpovědnost má on sám. Čili když už dostavník, řekla bych, že kočím je spíš ten klient. Já můžu sedět vedle něho a adaptuju se na to, co on potřebuje. Dalo by se říct, že někdy nedělám skoro nic, ale ta má přítomnost je důležitá. Cesta je klikatá...

Coach vlastně znamená taky trenér.

S tím bys souhlasila?

Na tom se mi zdá výstižné, že ten trenér nehraje. V tomhle smyslu to trenér je. Jenže ten sportovní trenér je tak trochu nad těmi hráči, jako by věděl

víc. Zatímco já, paradoxně, čím víc to dělám, tím víc mívám pocit, že „nevím“. Jistě to není doslova, mám zkušenosti, není mi dvacet a tak dále, ale roste můj respekt k té hře, kterou hrají oni. Jistě že se občas ptají – a co byste dělala vy? A je i lákavé odpovědět, ale bývá to většinou k ničemu, je lepší, když na to přijdou sami.

Kolik setkání s jedním klientem míváš?

To se velmi liší. Jsou i koučové, kteří se vidí s klientem jednou měsíčně a pracují takhle

třeba pět let. Já tohle nedělám, jde mi dost o tu klientovu zodpovědnost, myslím si, že po nějaké době by si ten člověk měl už umět poradit sám. A ani to po mně nikdo nechce. Takže s jedním člověkem se nesetkávám déle než rok, v průměru to bývá šest až osm sezení. A jedno setkání je tak na hodinu, na hodinu a půl.

Mohla bych dělat kouče třeba já? Jde to i bez toho certifikátu?

Jde. Klidně si můžeš udělat webovou stránku a služby kouče tam nabízet. Klienti si to holt nějak přeberou. Navíc když se s tím klientem sejdu poprvé, začínáme tak zvanou *chemistry session* (to by se chemikům asi nelíbilo), jde o první zkušební hodinu, kde se ta „chemie“ zúčastněných navzájem rozpoznává. Dotyčný klidně může po první hodině odejít. Ale musím říct, že ten kurz určitě význam má. Koučovali jsme se tam navzájem, uvědomovali jsme si, jaké možné reakce v různých situacích vyvstávají, co říct jinak nebo taky mlčet – to je ostatně často ta nejlepší varianta. Ale nejvíc se stejně naučíš až tou praxí, to platí asi všude.

Jaký máš vlastně sama z téhle své práce pocit? Registruješ, že se s tím člověkem něco opravdu stane? Že se „posunul“?

Řekla bych, že ano. Ovšem nevím jistě, zda to není jen mým bezbřehým optimismem. Možná je to trochu naivní, ale já věřím, že když lidi chtějí, opravdu se můžou změnit. Nicméně měla bych tady asi zmínit jednu věc, která určitý neúspěch může přivodit a která se mi zpočátku stávala: Málo jsem dávala pozor, jestli je ten člověk sám dost motivován. Když se snažíš něco změnit, není to nijak příjemné, vlastně o to nemusíš úplně stát. Navíc koučování pro většinu mých klientů platí firma a může to být tak, že koučování si přeje šéf, a ne ten můj klient. Jenomže jemu je blbě mi to říct. Dneska si tedy dávám více pozor a na začátku procesu motivaci společně zkoumáme. Taky už jsme se někdy dohodli, že v téhle chvíli koučování nemá smysl.

Tohle číslo Českého bratra se věnuje ctnostem. Ty jsi už připustila, že i to se tématem koučování může stát, i když ne zrovna často.

Je pravda, že do slovníku, který se ve firemním prostředí používá, tohle zrovna moc nepatří. Jenomže když se pokročí jen o maličko hlouběji, jistě že se to tam nějak vyskytuje. Třeba odvahy? To je přece ctnost, ne? A bez té se schopný manažer neobejde, stejně jako ta paní, jak jsme o ní mluvily. Je malá, z Asie, mezi velkými bílými mužskými. Nebo štědrost? Já jsem teď

zrovna o tomhle mluvila s několika Indý, které teď pojedu školit, a jeden z nich mi říkal, že se mu z jeho praxe ve firmě zdá, že je rozhodně lepší být ten, kdo dává, než ten, kdo bere. Dávat je ctnostné zcela jistě. A můžeme pokračovat – tolerance, slušnost, to jsou všechno ctnosti, o kterých se v koučování dá klidně mluvit.

Že by ale někdo vyhledal kouče opravdu proto, aby se nějak vylepšil právě po té stránce mravní?

Takhle asi ne. Problém je už v tom, že za mnou přece nikdo nepříjde s tím, že je špatný člověk a chtěl by být lepší. Zato ale může říct, že špatně spolupracuje se svým týmem a že by chtěl ►

lépe využívat jejich schopnosti. Takže potažmo přiznává, že něco dobře nedělá a tady už vlastně o ty ctnosti jde, ne? O pokoru, o tu štedrost – umět třeba pochválit. A ta odvaha! Nejen třeba k tomu vést firmu, ale i k tomu, aby dotyčný sám sobě i kouči přiznal své slabosti, zpochybnil své jistoty... Takže já můžu myslím klidně říct, že o ctnosti v koučování vůbec nejde, a taky můžu říct, že o ctnosti jde pořád. Obojí je svým způsobem pravda. Vlastně mě překvapilo, když jsem zjistila, že není úplně málo jedinců a tím i celých „organizací“, které se ctnostmi zabývají docela systematicky, prvořadě.

Ty někoho takového znáš?

Mám kamarády v nadaci Pangea, ti se ctnostmi zabývají zcela systematicky. Jejich webová stránka se jmenuje Výchova ke ctnostem. Kromě jiných smysluplných věcí vymysleli a vyrobili také moc hezké, vkusné kartičky, na kterých jsou jednotlivé ctnosti pěkně vymalovány a popsány, je to taková výchovná hra třeba pro děti, ale poslouží zrovna tak mně nebo tobě. Vytáhnu si kartičku na dnešní den a vím, že dnes se budu snažit dostat právě té ctnosti, co jsem si vylosovala. A můžu mít radost, když se mi to bude trochu dařit.

Stává se, že nějaký ten klientův pracovní problém je tak vážný, že si nevíš rady?

Stává se, že mi někdo říká něco, co zní divně, falešně; pak se často ukáže, že za tím je něco jiného, co nechtěl hned říct. Ale je pravda, že někdy to opravdu může být dost bezvýchodné. Když skutečně nevím, možná zkousím něco, čemu by se dalo říkat „buddhistický přístup“. Prostě se naučit s tou situací jen „být“. Upřít na ni pozornost, ale nesnažit se za každou cenu něco vymyslet. A ono se většinou pak něco opravdu posune. My se pořád snažíme tu věc nějak řešit, jde nám o tu „akci“. Ale někdy je dobré spíš se snažit toho člověka zpomalit – nemusíš dělat nic, zkus tu situaci jen pozorovat. Což neznamená se s ní smířit. A druhá

věc – snažit se to dělat pokud možno s jistou lehkostí, s humorem.

Ty máš s buddhismem společného něco víc?

Neřekla bych, že jsem buddhista, nálepky nemám ráda. Mám zkrátka kamarády, Čechy, Angličany, a třeba jednou ročně s nimi jedeme někam mimo Prahu meditovat. Je tam s námi „učitel“, spíš kamarád, není to žádný guru, je z Irska a je vyškolen v tradici tibetského buddhismu.

A tobě to něco dobrého přináší.

Určitě. Ale vůbec to neznamená, že jsem nějaký radikální vyznavač. Prostě už jen to, že na týden odjedu, přestanu myslet na běžné trable, je správné. A tohle mi vyhovuje mimo jiné i proto, že to není dogmatické. Pamatuji se na konverzaci s jedním tibetským mnichem, asi před dvaceti lety ve Skotsku, tenkrát jsem tam s nimi žila v klášteře asi měsíc. Toho mnicha jsem se ptala – kdybych se opravdu chtěla stát buddhistou, musím něco slíbit? Něco „podepsat“? A on mi řekl, že nic takového; jediné, oč jde – musím věřit, že se dokážu změnit.

Příprava Jana Plíšková

OTÁZKA NA TĚLO

V čem se snažíte zdokonalit?

Stále nás obtěžují návody, v čem a jak se zdokonalit, abychom byli úspěšní, abychom byli „in“. Nedělám si o sobě iluze, a když se nad sebou „trápím“ že jsem opět jako člověk selhala, myslím na Ježíšova slova o věrnosti. Životní metou pro mě není vládnout nad mnohým, ale být věrný v mále. Každé ráno se snažím začínat den s Bohem, ne vždy se mi to daří. Ráda bych rostla do podoby Krista, a proto se těším z toho, že to nejsem já, ale on, kdo mě „zdokonaluje“. **Bohuslava Kočnarová**

Nejdříve mě zachvátila panika – toho je tolik, co mám vybrat???

Začnu otázkou: Znáte pocit, že jste se stali nástrojem? V pozitivním smyslu slova, ale netroufám si říct přímo Božím. Někdy se mi totiž stane, že něco řeknu, udělám, vypadne to ze mě bez mého vědomí, a ono to je to pravé, co mělo být řečeno, uděláno. Zcela bez mých zásluh. Jakmile to začnu promýšlet, už tam je „ego“ a nefunguje to. Takže to je to, v čem bych se chtěla zdokonalit, nebránit Boží vůli. **Marta Študentová**

V nakládání s časem. K stáru je čas čím dál vzácnější, protože jej málo zbývá. **Pavel Ruml**

Co zdokonalit! V leccems už dokonalý jsem. Lenost třeba. To já se umím vyřádit jako málokdo. Jinak se zdokonalováním moc nebavím. I když by to bylo třeba. Trénovat hru na kytaru, rétoriku atd., to by se šiklo, ale v oblastech „nežádoucích kvalit“ se snažím o přístup jiný. Sžít se, nechat žít. Přijmout svoji nedokonalost. Různé malé či velké zlovyky jsou stejně jen ozvěny něčeho hlubšího... Tam podle mě leda pomáhá spolehnout se, že na to nejsem sám. Jak zpívá Sváta Karásek: „Když Ježíš na tvý straně je, boj

s tebou drak prohraje.“ Tak já se do toho neurotického zdokonalování moc nenutím.

Matěj Opočenský

Chtěl bych se zdokonalovat a vyvíjet v mnoha směrech. S postupem času však nemám úplně nové sny. Například mě neláká ani korejština ani japonština, ale chtěl bych umět dobře česky, nacházet vhodná

*Moudrost ze souboru barokních soch ctností
M. Brauna na Kuksu. Foto Dezidor*

slova a rozumět druhým. Chtěl bych držet krok se svým oborem a rád bych byl stále dobrý otec a manžel. Chtěl bych se zdokonalit v tom, abych uměl naslouchat a byl trpělivý vůči svým blízkým. S opravdovými výzvami člověk není v životě hotov nikdy. Někdy mám pocit, že bojuji stále o tu samou věc. A zdokonalení je i v tom, že to člověk nevzdá.

Filip Susa

JPI

SYNODNÍ RADA

Z titulů projednaných synodní radou na zasedáních 19. 11. a 3. 12. 2019 vybíráme:

Vyznání a život církve

Synodní rada uděluje příspěvek Spolku evangelických kazatelů na pořádání Farářského kurzu 2020 ve výši 30 000 Kč.

Sbory a pracovníci

Synodní rada schvaluje aktualizovanou verzi Praktického rádce pro povolávání farářů a jáhnů v ČCE a ukládá ÚCK, aby materiál rozeslala ve sborové zásilce a umístila na internetové stránky ÚCK.

SR potvrzuje volbu Miloslavy Hofmanové za seniorátní farářku Poděbradského seniorátu na pracovní úvazek 60 %; uděluje Pavlu Knorkovi osvědčení o způsobilosti k ordinované službě faráře ČCE; uděluje Ondřeji Mackovi dispenz od setrvání na místě faráře v Nosislavi do konce doby jeho povolání; bere na vědomí snížení úvazku farářky Drahomíry Duškové ve sboru v Čáslavi na 75 %.

SR souhlasí s prodloužením pověření Anny Šourkové službou nemocniční kaplanky ve Všeobecné fakultní nemocnici v Praze, Jana Blažka nemocničním kaplanem v Ústřední vojenské nemocnici v Praze a souhlasí s vysláním a pověřením službou nemocničního kaplana v Ústřední vojenské nemocnici pro Pavla Rumla.

SR si váží ochoty Josefa Bartoška i nadále sloužit v církvi a s okamžitou platností mu obnovuje způsobilost k ordinované službě faráře v ČCE; vzala na vědomí ukončení zaměstnaneckého poměru pastoračních pracovníků Blanky Nové a Věry Tyralíkové uplynutím sjednané doby a Miroslava Čejky, který dosud působil jako farář ve sboru v Hlinsku na 10 %.

Bohoslovci a vikariát

Synodní rada schválila předložené znění Příručky pro vikariát a jáhenskou praxi a ukládá ÚCK zveřejnit ji na církevním webu.

SR vzala na vědomí zprávy z praxi studentů bohosloví Aleše Zapletala, který vykonal předepsanou praxi ve sboru v Libici nad Cidlinou, Ireny Benešové ve sboru v Javorníku nad Veličkou, Magdaleny Horákové ve Vsetíně – Horním sboru a Mirjam Markové ve sboru v Českých Budějovicích.

Správa církve

Synodní rada potvrzuje volbu Jana Keřkovského seniorem Horáckého seniorátu a volbu Ivy Květonové druhou náměstkyní seniora Brněnského seniorátu.

Zahraniční sbory

Jan Krupa podal zprávu z pravidelné cesty za krajany v Chorvatsku. Navštívil luterský sbor ve Velkých Zdencích, kde proběhla pobožnost a rozhovor s místním farářem, navštívil Daruvar,

sestru Zdeňku Pagáčovou v Požezě. Po nedělních bohoslužbách v Bjeliševci si s účastníky prohlédl přístavbu sborového domu, která již spěje ke konci.

Ekumenické vztahy

Synodní rada uvolnila částku 200 000 Kč z prostředků Fondu sociální a charitativní pomoci v cizině pro přímou pomoc v uprchlických táborech v Řecku. Podle koordinátorky práce s uprchlíky Aleny Fendrychové je navazován kontakt přímo s konkrétní řeckou organizací. Se začínající zimou se v řeckých táborech předpokládá velká nouze.

SR vzala na vědomí zprávy Alžběty Hanychové ze studijního kurzu v Josefstalu, Daniela Ženatého z cesty do Koreje do tamní presbyteriální církve a jejích vzdělávacích institucí, Jakuba Pavlise ze zasedání církevních představitelů Luterského světového svazu v Tallinu, Olivera Engelhardta z rozloučení s biskupem Drögem a uvedení nového biskupa Stäbleina v Berlíně a ze setkání ekumenických pracovníků členských zemí KEK ve Finsku, Vladimíra Zikmunda ze synodu Slezské evangelické církve a. v. v Českém Těšíně, Pavla Pokorného ze synodu německých Luterských církví (VELKD-EKD) v Drážďanech a Daniela Ženatého z bohoslužeb, v nichž byl zproštěn biskupského úřadu biskup Saské luterské církve Carsten Rentzing.

SR vzala na vědomí rezignaci Jitky Klubalové na funkci předsedkyně Komise pro lidská práva. SR pověřuje dočasným vedením této komise Joela Rumla.

Výchova a vzdělávání

Synodní rada jmenovala Jana Buštu členem Poradního odboru pro laiky.

Diakonie

Synodní rada poskytla Diakonii ČCE příspěvek na diakonické setkání 2019 ve výši 10 000 Kč.

Další jednání

Synodní rada dále projednala zprávy z jednání seniorátních výborů, zápisy z vizitací ve sborech a další organizační, hospodářské a personální záležitosti.

DaZ

ČASOPIS ČESKÝ BRATR

Předplatné 2020

Milí čtenáři,

děkujeme vám za nahlášené změny v počtech odebíraných kusů ve sborech, za nové přihlášky i za dárkové předplatné, které jste někteří využili pro své blízké.

Cena předplatného na celý rok zůstává na 350 Kč, jednotlivá čísla stojí 30 Kč. Do zahraničí je předplatné kvůli vysokému poštovnímu 900 Kč, kdo jste se rozhodli pro sponzorské předplatné, zaplatíte 600 Kč. Děkujeme za dary i za příspěvky do celocírkevní sbírky v postním období, jejíž výnos tvoří tiskový fond.

Předplatné Českého bratra přechází kontinuálně do dalšího ročníku, takže stávající odběratelé nemusí nic hlásit. Faktury na zaplacení budeme sborům i jednotlivcům rozesílat (jako obvykle) v únoru.

Děkujeme, že nám zachováвате svou přízeň.

Daniela Ženatá, šéfredaktorka

Zasedalo valné shromáždění Ekumenické rady církví

V úterý 26. listopadu se v prostorách ústředí Českobratrské církve evangelické sešlo ke svému řádnému jednání valné shromáždění Ekumenické rady církví (ERC).

Delegáti během dopoledního programu přijali za člena Ekumenické rady církví Armádu spásy, která měla dosud postavení pozorovatele. Staronovým předsedou ERC byl zvolen Daniel Ženatý

*zleva: Daniel Ženatý, Petr Raus,
Marián Čop, Tomáš Tyrlík*

(Českobratrská církev evangelická). V předsednictvu zasednou také první místopředseda Petr Raus (Církev bratrská) a druhý místopředseda Marián Čop (Evangelická církev augsburského vyznání v ČR). Za náhradníka plenum zvolilo Tomáše Tyrlíka (Slezská církev evangelická augsburského vyznání).

Valné shromáždění přijalo prohlášení k vděčnosti za svobodu, zřídilo pracovní skupinu, která se bude zabývat pronásledováním křesťanů ve světě, a schválilo výzvu církví ve věci přijetí sirotků z Řecka. Ekumenická rada církví se také připojila k naléhavé výzvě synodu ČCE k zodpovědnému nakládání s Božím stvořením. Další jednání přinesla například usnesení k eutanazii a paliativní péči

nebo výzvu k odpovědnosti a apel na představitele politického života, aby se zasadili o spravedlivější úpravu problematiky exekucí.

Valné shromáždění je nejvyšší orgán Ekumenické rady církví a schází se jednou do roka. Každá členská církev do něj vysílá své delegáty.

Hof

ŘÍMSKOKATOLICKÁ CÍRKEV

Papež zrušil papežské tajemství pro případy sexuálního zneužívání

Svatý stolec koncem roku zveřejnil dva právní dokumenty, jimiž papež František zrušil papežské tajemství v případech sexuálního násilí a zneužívání nezletilých, spáchané kněžími, a dále upravil normu týkající se trestného činu dětské pornografie, když zařadil přechovávání a šíření pornografických obrázků osob mladších 18 let do kategorie velmi závažných trestných činů, tzv. *delicti graviora*.

Česká biskupská konference/DaZ

K NÁRODNÍMU TÝDNU MANŽELSTVÍ V BRANICKÉM KOSTELE

Manželství v síti

Co je to síť? Záleží na tom, koho se zeptáte. Rybář řekne, že je to pomůcka na chytání ryb. Zkuste se zeptat hasiče a sdělí vám, že síť využívá k záchraně osob, když jedinou možnou cestou je skok dolů.

„Manželství v síti“ – to je motto 14. ročníku Národního týdne manželství, který probíhá v době okolo svatého Valentina (10. – 16. 2. 2020). Jsou sítě, které manželství zachraňují, ale jsou i sítě, které manželství mohou ničit. Kam patří církev, náboženství, víra v Boha?

Všehokniha nizozemského autora

Guuse Kuijera nabízí setkání s malým Tomášem, který prožívá krutou realitu náboženské výchovy tyranského otce, spojenou s pečlivě tajeným domácím násilím. Co s tím? Jak to bude řešit Tomáš? Jak tatínek? Jak lidé okolo?

Východisko, které nabízí autor, je jedno z možných, jistě existují i jiná. S autorovým řešením se můžete seznámit v kostele Českobratrské církve evangelické v Praze-Braníku na divadelním představení v podání Dismanova rozhlasového souboru ve čtvrtek 13. února v 19.00 hodin.

Po představení následuje beseda s pracovníky SOS centra Diakonie, kteří se věnují krizové pomoci v rodinách. Program „Stop násilí ve vztazích“ je určen osobám, které mají potíže se zvládnutím

vztahové agrese. Rozhovor s ředitelkou PhDr. Annou Stodolovou na téma „Těrapie pachatelů domácího násilí“ jste si mohli přečíst v Českém Bratru 3/2017.

Čtvrtek, zvolený jako den představení, v sobě nese ještě jeden rozměr, a tím je ohlas minulých valentinských oslav. V roce 2019 připadl tento svátek právě na čtvrtek a tehdy se Světové společenství luterských církví připojilo ke kampani *Thursdays in Black*, která chce nošením černé barvy vyjádřit solidaritu s oběťmi násilí, které poškozuje rodiny a vztahy.

Na čtvrtek 13. února vás tedy srdečně zveme. K svátku svatého Valentýna si lidé z lásky dávají různé dárky – letos můžete svým partnerům nabídnout v předvečer svátku společně strávený čas.

Vstupné je dobrovolné, branický evangelický kostel má adresu Modřanská 1821/118, zastávka MHD se nazývá Přísta-
viště.

Jaroslav Pecha

SBOR V PRAZE-ŠTRAŠNICÍCH

Lednové koncerty 2020

12. ledna 2020, 17 h.

VĚRA BINAROVÁ – viola

LINDA SÍTKOVÁ – varhany

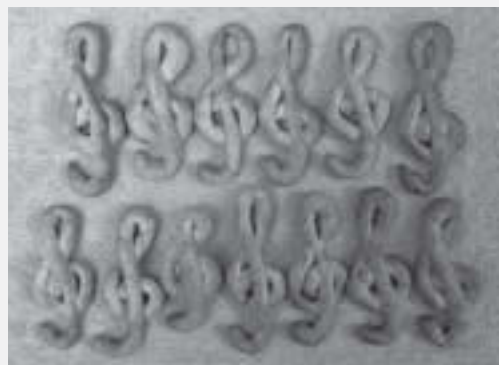
Telemann, Vieuxtemps, Mendelssohn
Bartholdy, Händel, Bach, Vivaldi

19. ledna 2020, 17 h.

ONDŘEJ BALCAR – kontrabas

JOSEF COUFAL – varhany

INGE MARK – barokní hobojs
Locke, Fesch, Händel, Bach

26. ledna 2020, 17 h.

ORFEJ – pěvecký soubor

TOMÁŠ STANČEK – sbormistr

SILVIE MLYNARCZYKOVÁ – soprán

ŠÁRKA JANÍKOVÁ – klavír

Angela, Leavitt, Weber, Hradecký, Eben,
Szurmanová, Trnka, Smetana, Martinů,
lidová píseň Zazpívej slavičku

Českobratrská církev evangelická,
Kralická 4, Praha 10 – Strašnice

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

MOJE CÍRKEV

**Koncert Spolku evangelických církevních hudebníků
v diakonickém domově pro seniory v Sobotíně
říjen 2019**

Změna je život

i v církevním společenství

Aby ČCE dostála svému poslání – prožívat Boží přítomnost a hlásat evangelium, potřebuje se změnit (podrobněji viz prosincové číslo ČB).

Na začátku bych chtěl zdůraznit to nejpodstatnější: Jakékoliv úsilí, které vyvineme, nepovede k cíli, pokud nebude vedeno Boží rukou. Nejsem teolog či farář, a nebudu tedy rozebírat související teologické aspekty nebo navrhopvat, jak oslovit lidi, žijící v našem okolí, srozumitelným způsobem.

Chtěl bych psát o něčem jiném: Jako konzultant, zaměřený na strategii a fungování institucí, bych se chtěl na otázku změny ČCE podívat z pohledu své profesní zkušenosti. Změny větších institucí mají totiž své obecné zákonitosti a pravidla, které je důležité znát a respektovat. A já bych zde rád představil nejdůležitější faktory, které rozhodují o tom, jestli se změna podaří, nebo ne. V průběhu tohoto roku se v každém čísle ČB budeme jednomu tématu věnovat podrobněji.

Zkušenosti, které budu popisovat, vznikaly původně v podnikové sféře a pak se opakovaně potvrzovaly a rozšiřovaly i ve veřejných a neziskových institucích. Většina pojmů, které se v této souvislosti používají, jsou proto původně z podnikového prostředí. Nebudu se pokoušet překládat je do našeho, „církevního“ jazyka; pokud chceme mluvit k okolnímu světu srozumitelně, musíme si zvykat mimo jiné i na jeho jazyk.

O čem tedy budeme v průběhu tohoto roku společně uvažovat?

1. Vize

Vize jako srozumitelné slovo, to právě v dané době a situaci (ne obecně platný nadčasový výrok, který platí vždy a všude). Slovo, které nás vede mimo hranice našich zvyků a běžných

mantinelů. Slovo, které nemusí dávat konkrétní návod, ale spíš naopak: způsob jeho naplnění je třeba hledat a v čase se může měnit.

2. Leadership

Role takzvaného lídra je v českém prostředí natolik neoblíbená, že pro ni ani nemáme vhodné české slovo – vůdce (= Führer?), vedoucí (= pionýrského tábora?), vedení (neurčitý řídicí orgán středního rodu?). S vizí však velmi těsně souvisí – vize se těžko může uskutečňovat, aniž by za ni někdo osobně „ručil“ – představoval ji, obhajoval, povzbuzoval naději v její naplnění, i když se zrovna nedaří. V ČCE jsou naše národní instinkty ještě silnější – nestojíme o to, aby nám někdo „poroučel“; možné lídry podezříváme z osobních ambicí a z touhy po moci. Skutečný *leadership* nicméně není založen na formální pravomoci, ale právě na vizi a vůli ji uskutečnit, na osobní energii a na osobním charismatu (schopnosti oslovit ostatní).

3. Cíle a plán

Třetí je schopnost stanovit si cíle a plán. Musíme si říct, čeho chceme konkrétně dosáhnout. Co má být za týden nebo za pět let. Ať v rámci sboru, nebo celé církve. Zaměření k nějakému cíli vytváří dynamiku. Protikladem je konání bez začátku a bez konce – kazatel káže, komunikace se vede, kola se točí... Stav bez času a beze změny.

4. Inovace

Slovo, které v posledních letech dostalo nový, konkrétnější význam. Jak se dnes svět ve všech oblastech lidské činnosti rychle mění, nemá často smysl nové věci dlouho rozmyšlet, chystat a schvalovat. Lepší je nové nápady rychle testovat metodou „pokus – omyl“ a počkat, co se osvědčí. Což ale vyžaduje velkou dávku ►

autonomie a ČCE s více než 200 samostatnými sbory má pro takový způsob práce ideální předpoklady.

5. Analytický tým

V čase změn je vše složitější – je třeba spoustu informací zjistit, vymyslet, co dělat a čemu se vyhnout. Co se děje v různých našich sborech, co dělají jiné církve, zejména v cizině, a jak jejich zkušenosti přenést k nám? V jaké poslušnosti kroků bychom měli postupovat a proč? Podobné otázky zpravidla řeší analytický tým – ten se pak stává mozkem změny.

6. Lidé

Bez kvalitních lidí církev nemůže fungovat (viz problém ubývajících farářů) a bez nich se také změna dělat nedá. Lidé ale potřebují motivaci. Dobré a kvalitní lidi přitahují instituce, které chtějí něco velkého, složitého a užitečného vytvořit a vyzařuje z nich energie toho dosáhnout. Přitahujeme dobré lidi? Co z nás vyzařuje?

7. Souběh starého a nového

Velkým změnám se nikdy nejsou schopni přizpůsobit všichni. Někdy to vadí – to když starý způsob již nemá žádné uplatnění. Často ale mají dobíhající technologie své místo vedle nových a obojí funguje delší dobu společně. U tak niterné záležitosti, jako je víra a způsob jejího prožívání, není možné ani žádoucí, aby všichni na povel změnili styl. Tradiční evangelická zbožnost bude jistě i nadále nosná a živá pro řadu lidí a soužití nových a starých způsobů může obohatit všechny.

8. Peníze

Organizace, které se potřebují transformovat, zpravidla mají hospodářské potíže, a proto mají velký problém najít peníze pro svojí transformaci potřebné. My máme díky nadstandardnímu příjmu od státu velmi neobvyklou výhodu (souběh příspěvku na činnost a finančních náhrad). To ale za deset let, tedy velmi brzy (ve srovnání s časem potřebným pro změny), skončí. Proto musíme začít hned.

9. Komunikace

Při větších změnách se význam komunikace snad ani nedá přecenit! K lidské přirozenosti patří změn se bát. Zejména na počátku to znamená velkou a opakovanou diskusi o tom, proč je změna nutná, jaká je cílová vize, jak se dotkne mě osobně, co se ode mne čeká, jaké pomoci se nám dostane. Bez jasné, srozumitelné a čestné komunikace nemůže vzniknout důvěra, bez které to ale nejde.

Petra Fischerová, Ukřižování.

Články k tématům, která jsem zde stručně představil, nechci tvořit sám. Přál bych si, aby vznikaly v diskusi se všemi, kteří je budou považovat za důležité. Proto uvítám podněty od kohokoliv, pište prosím na adresu petr.stulc@atlas.cz. Vzhledem k termínu uzávěrek Českého bratra budu schopen reflektovat vaše podněty až od druhého tématu.

Petr Štulc, presbyter ve sboru Praha-Jarov

Šumperk plný zázraků

13. setkání Spolku evangelických církevních hudebníků

To tu v historii Spolku evangelických církevních hudebníků neboli SECHu ještě nebylo. Jmenování tří kantorů, v tomto případě kantorek, najednou. Navíc ne v nějakém obřím evangelickém sboru, ale v Šumperku, který má necelé čtyři stovky členů, samozřejmě včetně těch „papírových“. O to větší sláva a dík za takovou úrodu.

jsme je sledovali a snažili se reagovat na jejich ladná gesta. Budoucí kantorky se střídaly u dirigentského pultu a klavíru. Byly sehrány a pečlivě připraveny, takže nácvik pod jejich taktovkou šel rychle.

Díky tomuto úspěchu jsme už před polednem dostali informaci, že máme všichni jisté místo v opeře. Na nic jsme nečekali a vyrazili za karié-

V neděli 12. října 2019 se v krásném novogotickém kostele ujaly služby kantora členky šumperského sboru Marta Doubravová, Lýdie Špáníková a Ester Rulišková. Kromě místních jsme byli u toho i my, členové SECHu, včetně několika novopečených.

Sobotní zkoušení, procházka a schůzování

Do Šumperku nás už v sobotu dopoledne přijelo celkem 22, docela použitelně seskládaných do všech čtyř až pěti hlasů. Na faře jsme se občerstvili a pustili se do zkoušení. Kvůli nemoci a hlasové indispozici si pár sopranistek s altistkami vyměnilo role.

Cvičili jsme skladby, z nichž část jsme už někdy zpívali. Proto jsme mohli sbormistryně potěšit tím, že místo pohledu zabořeného do not

rou. A skutečně tam ta místa byla a nádvakem výborný oběd. Po něm následovala procházka šumným Šumperkem, při níž jsme se dozvěděli, že restaurace Opera, z níž jsme právě vyšli, sídlí v budově městského divadla. A to zase patří k mnoha architektonickým klenotům tohoto dříve německého města, které si právě díky zajímavým domům, zejména palácům vystavěným v 19. století, vysloužilo přezdívku Malá Vídeň.

Prošli jsme s průvodkyní centrum města a s ním několik staletí, pokochali se těmi paláci, honosnou radnicí, svéráznou poštou, grandiózním hotelem Grand, několika kostely, včetně toho hřbitovního svaté Barbory, abychom pak nejdůkladněji probrali pověstný, za socialismu vytvořený rodinný dům Šumperák... Vrátili jsme se nasycení dobrým jídlem, čerstvým vzduchem, informacemi i vizuálními zážitky. ▶

Na faře, jejíž architektka Bergera jsme po absolvování naučné stezky už dobře znali, na nás čekala milá, ale nesmlouvavá paní kostelníková. Nemůžeme přece začít zpívat, aniž bychom ochutnali šumperské zákusky a načepovali si k nim právě evangelické kafe.

Další část zkoušky se už odehrála v kostele spolu s místními sboristy, kteří se k nám přidali na píseň „Až doposud nás provází Pán“. Pře-

si ji plánujeme, že si k ní nepomůžeme znalostí speciálních technik, formulek a úkonů. Že místo očekávání objednaných zázraků nemáme být slepí k zázraku, který už se stal, i k tomu, který nás právě obklopuje. Že máme být za ně vděční.

A já vděčná jsem. Tři ženy v jednom sboru, které se rozhodnou dobrovolně investovat schopnosti, znalosti, energii a čas hudbě v kostele, považuji za regulérní zázrak. Stejně jako

zpívali jsme i další skladby, které mají zaznít na zítřejších bohoslužbách. Mezi nimi Snyderovo „Ubi Critas“, Mozartovo „Haleluja“, Schmidtovo „Tebe Bože chválíme“...

Po večeri se konala schůze členů SECHu, kterou vedla předsedkyně Martina Matušková. Kromě jiného jsme plánovali příští setkání. Na jaře v Brně a na podzim v Luhačovicích? Přesné termíny se ještě budou ladit.

Na noc někteří zůstali na faře, nás další si rozebrali místní do svých domovů. Ubytování u budoucí kantorky Lydie jsme měli *all inclusive*.

Nedělní slavnost a zpívání v Sobotíně

Při cestě do kostela nás vítá v lehkém oparu předhůří Jeseníků, které někteří známe hlavně z facebookových fotek zdejšího faráře a nadšeného turistu Jakuba Pavlúse. Už jen krátká zkouška a bohoslužby začínají.

Hutné kázání o tom, že Boží záchranu si zaslouží všichni. I ti, kdo nevěří nebo věří jinak než my. A že ta záchrana nemusí vypadat tak, jak

to, že se právě v naší církvi objeví někdo, kdo je k tomu rozhodnutí i k tomu nadšení přivedl a kdo zároveň pravidelně svádí kolem církevní muziky dohromady desítky dalších lidí. Ladislav Moravetz. Podílí se samozřejmě nejen na samotném uvedení do kantorské služby, ale na celém víkendovém programu.

A ten pokračuje i mimo kostel. Na nedělní oběd jedeme auty do nedalekého Sobotína, kde má Diakonie domov pro seniory. Zpíváním pro ně a s nimi celá událost končí a možná dokonce vrcholí. Jestli ještě v některých sborech berou účastníci bohoslužeb sborový zpěv spíš vlažně, jako zdržení od toho podstatného, lidé v nemocnicích, domovech důchodců, ústavech či věznicích bývají naopak lační a vděční posluchači, kteří se rádi svým zpěvem k tomu sborovému připojí. Proto taky v Sobotíně znělo i pár písni obecně známých. Třeba Skácelova a Pavlicova „Studánka“ a „Sonet o lásce a Modrém Portugalu“ nebo Krčkem upravená „Což se mě má milá hezká zdáš“. Anebo „S Pánem Bohem, idem od vás“, s původním i novým textem. Kdo chtěl,

mohl se ale přidat i k živelné „Rumunskobratrské“, kterou kromě Lažova akordeonu na píáno šťavnatě doprovodil Jiří Schneider. Refrén jsme totiž kvůli zaseknuté klapce zopakovali vícrát, než bylo v plánu...

Ze zážraků toho víkendu ještě zmíním krásné podzimní počasí, postludium Ondry Maňáka, spolupráci tří kantorek, skvěle zvládnutou organizaci pod velením Marty Doubravové, přátelské rozhovory, úsměvy dětí i seniorů. **Jitka Voglová**

ALFA KURZY V ŽIDLOCHOVICÍCH

Večeře a nahlodávání stereotypů

O křesťanství, víře, smyslu života a tak

Je půl sedmé večer. Z mateřského centra Robertovo v židlochovické Robertově vile odešly poslední maminky s dětmi, ale nezavřely za sebou. Střídá je další skupina. Drobná černo-vlasá paní vynáší z auta mísy se saláty, chlebičky, meruňkové koláče. Sestavují se stoly, prostírá se k večeři. Kolik bychom měli přinést židlí, není úplně jasné, chystáme jich deset. Když tak done-seme další. Venku prší. Nakonec se nás sejde 14.

Něco po sedmé začínáme večeřet. Já jsem tu poprvé, pár lidí znám... Zjišťuji, že paní vedle mě taky nebyla na předešlých setkáních. Povídáme si o její práci. Sem ji pozvala kamarádka, která sedí z druhé strany. Ostatní se už znají přinej-ménším z předešlých večerů.

Jsme na Alfa-kurzu. Co to je?

Na facebookové pozvánce čtu: Bezpečné prostředí, kde se dá přemýšlet o křesťanství, víře, smyslu života a tak. Navíc Alfa není církev, jsou to kurzy, je to možnost něco se dozvědět, něco si sám pro sebe formulovat, promyslet. A třeba se i dozvědět, jaký názor má někdo jiný a hlavně proč. To napsala jedna z organizátorek, farářka pro mládež Iva Květonová.

Z pozvánky na Alfě se dovídám základní informace:

Kurzy Alfa vznikly v Londýně v sedmdesá-tých letech 20. století. Za posledních dvacet let jimi prošlo ve 169 zemích 23 milionů lidí, mlu-vících 112 jazyky. Kurzy se pořádají ve stejném

tvaru v římskokatolické církvi i ve většině církví protestantských.

V Židlochovicích kurz sestává z osmi večerů, které začínají lehkou večeří. Po jídle následuje asi půlhodinová přednáška lektora, který nemá hotové odpovědi, a potom se odehrává rozhovor v menších skupinách.

Dojde na témata jako: Kdo to byl a je Ježíš? Co to je vlastně víra? Co to je modlitba a k čemu je? O čem je Bible a jak ji zkusit číst? Kde se bere zlo a co s ním? Vstupuje nějak Bůh do lidských životů? Uzdravuje Bůh? Co to je církev a proč není jen jedna? Má život nějaký smysl?

Co se tu řekne, to tu zůstane

13. listopadu, kdy jsem se kurzu účastnila, je naším tématem otázka, zda nám Bůh nějak vstupuje do života. Dvacetiminutovou přednášku má školní kaplanka Marta Židková. Sedíme kolem stolu, každý dostal papír s několika základními body. Někdo si občas zapíše poznámku. Po přednášce se rozdělíme na dvě skupiny. Moderátor rozhovoru v mé skupině, místní farář Ondřej Macek, nadhodí první otázku. Jsme jako křesťané svobodní? Skupina se neuzavírá do mlčení, spíše naopak. Nepovím vám ale, co bylo dál, protože i v pozvánce na kurz stojí: Co se tu řekne, nevynáší se ven. Ve skupině jsou promíchaní lidé různí: ti z církve i z venku, věřící i ti, co si tak neříkají. O tuhle společnost právě na kurzech jde. ►

Rozhovor trvá necelou hodinu, kolem tři čtvrtě na devět se setkáme zase všichni dohromady. Jsme zváni na příště. Téma bude Bůh a zlo. Přijďte!

Kurzy jsou věc celého týmu. Je potřeba aktivních členů sboru, kteří chtějí pomoci. Zvat, organizovat, vařit, modlit se, mluvit, slyšet otázky, povědět o své

víře... Podle svých obdarování a možností.

Když večerní setkání skončí, zpovídám Ondřeje Macka, který za organizací kurzu Alfa stojí. V nosislavském sboru s kurzem začali v roce 2015. Tento kurz je tedy už pátý.

Proč se do toho vlastně pustili? Třeba proto, aby lidé měli možnost slyšet, co je pro náš život nejdůležitější. První dva kurzy se konaly v nosislavském

sboru. Pro více lidí ze sboru to byla i ojedinělá možnost více o své víře mluvit.

Jak se člověk na kurz dostane?

Natištěné letáky ani reklama na facebooku nejsou moc účinné. Nejdůležitější je osobní pozvání. Často se nám do něčeho takového ale nechce...

Úspěch Alfy není moc měřitelný. Ano, někdo po absolvování kurzu do církve, do sboru přišel, nechal se pokřtít. Těch ale není moc. Pro někoho to bylo třeba „jen“ zastavení, setkání s lidmi, nasměrování, nadhození otázky. Nebo kousek odpovědi. Třeba ta cesta víry bude někdy někde pokračovat a tohle byl jeden z jejích milníků. A pro někoho, kdo přišel i na druhé i další setkání, je možná podstatné, že našel společenství, kde je mu prostě dobře a je přijímán.

Ondřej Macek shrnuje Alfu takto: „Připadá mi, že lidi občas hledají něco duchovního, nějaký přesah, přemýšlejí o smyslu, životě, hodně lidí i řekne, že asi je něco nad námi, a dál to nerozvíjejí... Křesťanství nebo spíše církve mají dost špatné jméno a já bych jen chtěl tu křesťanskou tisíciletou a hodně pestrou duchovní cestu představit jako jednu z možných... Třeba trochu nahodit nějaké stereotypy a předsudky? Asi se tomu těžko věří, ale nechci k nám nikoho naverbovat.“

Lenka Ridzoňová, foto Iva Květonová

KONZERVATOŘ EVANGELICKÉ AKADEMIE

A na konci byla svatba

Mozartova „Figarka“ ve studentském duchu

V listopadu 2019 se v aule Pöttingea na Střední zdravotní škole v Olomouci odehrála premiéra zkrácené verze opery *Figarova svatba* od Wolfganga Amadea Mozarta. Režie se ujal Vojtěch Orenič a jeho jednoznačné pokyny plnili studenti

olomoucké Konzervatoře Evangelické akademie bez chyby.

Na začátku zazněla pod taktovkou Joela Hány předehra k opeře v podání studentského orchestru a na pódiu se začali objevovat hlavní

protagonisté opery. Svým nenuceným pohybem charakteristickou atmosféru „Figarky“ dobře předjímal.

Ve třech dějstvích jsme se společně s Figarem a Zuzankou, hrabětem a hraběnkou, Cherubinem a Barbarinou šarmantně, koketně a horlivě proplétali milostnými intrikami a emocemi.

Pěvecké výkony studentů byly přesvědčivé, velkou pochvalu si zaslouží především výkon hraběnky a Zuzanky. Mužské hlasy bohužel občas zanikaly, nikoli však vinou zpěváků, nýbrž absencí orchestřiště. Za zmínku také stojí pečlivě nastudované ansámblové party, které

studenti podali bravurně a s velkou jistotou.

Režisér Vojtěch Orenič se zhostil *Figarovy svatby* na výbornou, nekomplikoval humorný děj a přidal jen tu a tam pár vtípků, které veselou atmosféru opery jen podpořily. Scéna byla spíše strohá, ale studenti si ji barevně herecky dostavěli. Během celého představení jsme mohli zažít spoustu žertovných, ale i dojemných momentů.

Na konci se studenti dočkali bouřlivého potlesku, který si za nastudování jedné z nejznámějších oper zasloužili.

A my se již nyní těšíme, čím nás studenti KEA potěší příště.

Kamila Holíková

ÚSTŘEDNÍ CÍRKEVNÍ KANCELÁŘ

Sekretariát

Aby všechno klapalo a na nic se nezapomnělo

Jdete-li něco vyřizovat na synodní radu (správně do ústřední církevní kanceláře), první, s kým budete mluvit, jsou pracovnice sekretariátu. Jejich práce je pestrá a agenda rozmanitá, jak už to u asistentek bývá.

Skoro se nabízí označení „děvčata pro všechno“. Jak svou práci vidí, jsme se zeptali asistentky synodního seniora Alice Brodské Pištorové (ABP) a asistentky vedoucího tajemníka Moniky Voženílkové (MV).

Jakou máte kvalifikaci, co jste dělaly před tím, než jste nastoupily do sekretariátu ústřední církevní kanceláře, a jak dlouho už práci asistentky zastáváte?

ABP: Můj profesní životopis je dosti stručný. Do ústředí církve jsem přišla v září 2003 jako čerstvá absolventka provozně ekonomické fakulty České zemědělské univerzity. Asi tři roky jsem pracovala jako referentka kanceláře Jeronýmovy jednoty, a dodávám, že ráda. Můj šéf byl tehdy Jiří Tomášek, dlouholetý předseda Jeronýmovy jednoty. Pak se naskytla možnost práce v sekretariátu, s nabídkou jsem souhlasila a nelituju. ČCE je tedy můj dosud jediný zaměstnavatel, někdy v legraci říkám, že jsem „skleníkové dítě ústřední církevní kanceláře“.

VM: Před příchodem do ústřední církevní kanceláře jsem pracovala jako samostatný obchodní referent. Nejdrive v podniku zahraničního obchodu Transakta v oddělení zvláštních obchodních operací se zeměmi jako Indie, Pákistán a Myanmar a pak v obchodní společnosti PAMCO, orientující se na prodej českých letadel. Zde v sekretariátu pracuji od roku 2009.

Je práce v církevním prostředí jiná než jinde?

ABP: Nemám zkušenost, a tak nemůžu porovnávat. Neznamená to ale, že nemám očekávání nebo určitý pocit. Pocit, že ačkoliv jsme úřad jako každý jiný, mohlo by to tu být otevřenější, přátelštější, méně soupeřivé. Ale nevím... Asi budu muset změnit místo, abych si to potvrdila.

VM: Jsem vděčná za vstřícné a přátelské prostředí a za to, že se na své kolegy můžu vždycky spolehnout. Většinou pracujeme v kolegiální symbióze, bez postranních úmyslů. To je myslím od komerčního prostředí hlavní rozdíl. Našla jsem tu i osobní přátelství, čehož si moc vážím.

Co máte hlavně na starost?

ABP: Místo se oficiálně nazývá asistentka synodního seniora a referentka sekretariátu ÚCK, jedním slovem vyjádřeno „sekretářka“ – to myslím sedí nejlíp. Jako sekretářka mám na starosti např. ko-

respondenci synodní rady, přípravu programu zasedání synodní rady a pořizování zápisů z jejich jednání, pak distribuci úkolů, které ze zasedání plynou, a plnění těch, které mi patří. Ale taky to, aby synodní rada měla při jednání dostatek kofeinu a sacharidů. Jsem v rámci ÚCK taky „partner“ pro některé poradní odbory synodní rady. Ve vztahu ke sborům je to např. vypravování sborových zásilek, snaha o udržování aktuálních údajů o sborech na Evangnetu, příprava schematismu ČCE a ÚCK pro *Evangelický kalendář*. A pak je to práce na přípravách zasedání synodu.

VM: Kromě každodenní běžné agendy jsem nápomocna studentům bohosloví od chvíle, kdy projeví přání být zapsáni mezi kandidáty služby v církvi, až po vstup do vikariátu nebo na jáhenskou praxi. Začínajícím kazatelům zprostředkovávám příspěvky z Fondu pro přípravu ke kazatelské službě a další vzdělávání kazatelů. Mám na starost Fond křesťanské služby a Fond pro vdovy. Moje práce spadá částečně i pod mediální a publikační úsek. Mám na starosti tiskoviny a letáky, ale také

Alice Brodská Pištorová

organizaci různých akcí povšechného sboru, v poslední době třeba promítání v Knihovně Václava Havla. Snažím se sborům pomáhat s propagací – pokud se spojí více sborů dohromady, jsou totiž pak věci levnější a dostupnější. Hodně práce bylo se zavedením nového loga, pro sbory vznikly nejrůznější nástroje, aby se mohly prezentovat v novém vizuálním stylu. A dělá mně vždy velkou

radost, když k nám do kanceláře přijde dopis na sborovém papíře s novým logem, nebo když mě sbor poprosí o razítko či vizitku. Pak vidím, že naše snaha není zbytečná.

Co řešíte nejčastěji?

ABP: Moje práce má několik pevných bodů – co čtrnáct dní zasedání synodní rady, zhruba měsíčně sborové záznamy a pak každoroční synod, na který se v kanceláři chystáme téměř půl roku předem. Poměrně dost času máme u ucha telefonní sluchátko a vyřizujeme všechno možné. Další zdroj je samozřejmě e-mail. V poslední době jsem si všimla, že se lidi docela často ptají, jak postupovat, když by chtěli mít církevní svatbu.

VM: To se nedá říct, každý den je jiný. Na jaře řešíme synod a nástěnný kalendář na příští rok, v průběhu celého roku studentské praxe a ke konci roku zase přihlášky do vikariátu a jáhenské praxe. Ostatní věci jsou nárazové a celoroční. Každý den se do práce těším.

Jak vypadá každoročně vaše práce před nejvyšším celocírkevním shromážděním – synodem?

ABP: Intenzivnější práce na synodu, který bývá zpravidla ve druhé půli května, začíná už prakticky začátkem daného roku, uzávěrka materiálů po obsahové stránce bývá do konce března. Synod dostává zprávu o plnění loňských usnesení, jsou mu předkládány pravidelné zprávy za nejrůznější oblasti života církve a pak samozřejmě nové návrhy a podněty k jednání. Pak se synodní materiály distribuují (dnes už to jde elektronicky, ale dříve jsme všechno kopírovali a posílali listovní poštou) a těsně před synodem se připravují hlasovací lístky, prezenční listiny a podobné praktické věci. Co ale, přiznávám, nemám moc ráda, je bezprostředně po synodu upravování zápisů ze synodního zasedání, kdy si často některé pasáže jednání přehrávám ze zvukového záznamu.

VM: Máme to s Alicí rozděleno a já se starám o praktické věci, jako je např. místo konání synodu, ubytování poslanců synodu, strava a pak hladký průběh samotného jednání po organizační stránce.

V minulých letech se slavilo jedno významné výročí za druhým. Jak se tohle do vaší práce promítalo?

ABP: Na výročích jsem se já z povahy své práce zase tolik nepodílela. Ale abych přeci odpověděla na tvou otázku, při 100. výročí církve jsem měla na starosti pozvánky na slavnostní shromáždění v Obecním domě, a to bylo docela dobrodružné.

VM: V mém případě velmi podstatně, výročí nás v kanceláři doslova pohltila, a to ve všech odděleních. Jenomže vedle toho jsme měli své běžné pracovní úkoly. Šest let za sebou církev slavila nějaký významný mezník své historie a zvláště rok 2018 byl velmi náročný. Když se ohlédnou zpět, zdá se mi až neuvěřitelné, že jsme to zvládli. Dlouho mě také zaměstnávala kniha

Monika Voženílková

Církev v proměnách času III. Bylo náročné získat ze sborů příspěvky a shromáždit fotografie. Na druhou stranu to ale byla práce příjemná, díky níž jsem poznala blíže hodně milých lidí.

Co vás na vaší práci baví a těší?

ABP: Baví – asi ta různorodost. Někdy musím něco smysluplného napsat, někdy zase vařím kávu, vyřizuji telefony. A těší – je fajn, když mám občas zpětnou vazbu (někdo třeba jen stručně odepíše na e-mail, dostal, co měl). A taky že mám bezva kolegyni Moniku, se kterou sdílím kancelář, a i daleko víc. ►

VM: Mám pocit, že svou prací přispíváme k naplnění něčeho smysluplného. To je pro mě důležité.

Co je (někdy) těžké?

ABP: Soustředit se, když je potřeba, a podmínky tomu nepřeji – zvoní telefony, přicházejí návštěvy a tak. Jsme s kolegyní Monikou zvyklé mít do

sekretariátu dveře otevřeny, když už je ale rušno moc a potřebujeme to trochu „odfiltrvat“, na chvíli zavřeme.

VM: Často komunikuji se sbory a někdy čekám dlouho na odpověď. Ale nevádí, většinou je komunikace laskavá a já jsem trpělivá.

Připravila D. Ženatá

ZELENÉ OKÉNKO

Pro evangelické zahradníky

Květiny k výzdobě kostela

Květiny jsou překrásná součást našich kostelů. Jejich pestrost, vůně a množství druhů svědčí o úžasném stvořitelském díle.

V Bibli je jejich nádhera vyzdvížena vysoko nad nejkrásnější oděvy králů.

Po staletí květiny do kostelů přinášejí nenápadní pěstitelé, kteří si znalosti o jejich pěstování

předávají z generace na generaci. V posledních letech se ale řetězec předávání zkušeností přetrhává. Vlastní výpěstky střídají zdaleka dovezené, chemickým koktejlem nadopované květy, o které se často starají vykořisťovaní a chemií ohrožení pracovníci.

Nové generace evangelíků leckdy už neznají osevní postupy, díky kterým je možné kostel vyzdobit neděli co neděli od jara až do podzimu. V poradním odboru pro otázky životního prostředí si myslíme, že je to škoda, a rádi bychom i nové generaci ukázali, jak dobrodružná a zajímavá práce na zahradě může být.

Obrácíme se proto na všechny pěstitele, aby se nám svěřili se svými osevními postupy, s oblíbenými letničkami, trvalkami a víceletými rostlinami, které se jim při výzdobě kostelů osvědčily. Ze zaslanych tipů připravíme materiál, ze kterého budou moci budoucí pěstitelé těžit.

A přejeme všem pěstitelům, aby jim psaní vlastních zkušeností příjemně zkrátilo dlouhé zimní čekání na jaro.

Své zkušenosti zasílejte elektronicky na adresu pozp@evangnet.cz, nebo poštou na adresu: Marek Drápal, Rychnovská 124, Kokonín, 468 01.

Marek Drápal,

*předseda Poradního odboru
pro otázky životního prostředí*

Vzácný evangelický kostel v New Yorku byl prodán

Odvážné řešení kvůli sociální práci

Oproti Texasu a americkému Středozápadu bylo na východním pobřeží Spojených států českých evangelických kostelů vždycky jako šafránu. A tak mě při mém letošním jarním trenérském hostování ve veslařském klubu na Long Islandu, kde jsem strávil větší polovinu svého života, překvapila zpráva, že další, kdysi důležité centrum českého nejen evangelického krajanského života *Jan Hus Presbyterian Church* v New Yorku bylo prodáno. Příliš mně to nepřekvapilo, ale přesto jsem se sám sebe ptal – proč.

Po mém příjezdu do New Yorku v prvním prosincovém týdnu roku 1965 jsem se stal členem tohoto sboru; věc je mi tedy blízká, a tak jsem si na internetu našel vysvětlení a řadu zajímavých historických i nedávných fotografií. Mezi nimi vyniká masivní průčelí kostela se schodištěm, ale i záběr interiéru s oltářem a barevnými okny, varhanys malovanými píšťalami, tělocvična a jiné.

Tělocvična? Samozřejmě! Sokolské hnutí bylo totiž mezi americkými krajany velmi populární. Na další fotografii jsem na schodech před kostelem napočítal 145 titěrných obličejů, většinou mladé tváře. A na další je 42 mladých se třemi dospělými, zřejmě dětská slavnost, že by vánoční?

Vzalo mně to dech a přinutilo k zamyšlení nad tím, co bylo a co už není a proč to není. Vysvětlení je snadné, ale nejdřív se krátce zahledíme do historie tohoto unikátního komplexu; v množství různých odkazů na internetu je toho spousta.

Pro české evangelíky v 19. století

Bylo to v roce 1877, když maďarský reformovaný farář-misionář Gustav Albert Alexy založil *The First Evangelical Bohemian Presbyterian Church*, která měla sloužit především evangelíkům žijícím v New Yorku. Ve čtvrti patřičně známé jako *Little Bohemia* mezi 1. a 2. avenue a kolem 73. a 74. ulice

žilo v té době až 30 000 krajanů, z nichž mnozí hledali v Americe větší náboženskou a politickou svobodu.

Za významnou osobnost tohoto společenství lze považovat faráře Vincenta Píska, narozeného v roce 1859 v Malešově. Do USA emigroval jako patnáctiletý, v New Yorku vystudoval univerzitu a *Union Theological Seminary*. Jako svého nástupce, tehdy už jednadvacetiletého, ho do tohoto sboru přivedl farář Alexy.

Kostel a sousední budova

Czech Brethren Presbyterian Church byl z veřejné sbírky, vedené farářem Pískem, postaven v českém novogotickém stylu v roce 1888 architektem R. H. Robertsonem – *Bohemian Gothic Revival*. Původně to byla budova bez věže, ta byla přidána později ve stylu pražské Prašné brány.

farář Vincent Písek

V roce 1915, k 500. výročí upálení mistra Jana Husa, byl přidán *Neighborhood House*, který svým širokým kulturním a vzdělávacím programem a školou sloužil všeobecné krajanské veřejnosti. Při své návštěvě v roce 1939 zde například Jan Masaryk promluvil k sedmi stovkám krajanů. ►

Vincent Písek, na svoji dobu osobnost mimořádně progresivní, byl znám tím, že neodmítal oddávat rasově smíšené páry. Sboru sloužil téměř 50 let, během kterých také stihnul cestovat po americkém Středozápadě, kde zakládal další evangelické sbory, navštívit legionáře na Sibiři a přivést z Čech tři mladé bohoslovce. Zmínka o jeho úmrtí v roce 1930 byla zveřejněna i v deníku *New York Times*. V té době měl sbor kolem 350 aktivních členů, krajanská nedělní škola údajně až 1000.

V rozsáhlém suterénu významné veřejné budovy, *Jan Hus Playhouse Theatre*, v druhé polovině 20. století střídavě působily významné divadelní soubory a operetně zaměřené organizace.

vícími presbyteriány. Od šedesátých let minulého století sbor postrádal českého faráře.

Progresivní duch faráře Píska ve sboru stále působil a soustředění na potřeby sociálně slabších menšin, spojené se službami pro bezdomovce, koncem 20. století výrazně rostlo.

Aby bylo na sociální projekty

Po mnoha letech postupného usmířování přinutily současné presbytery stále se zvyšující výdaje na provoz, údržbu budovy a městské daně k praktickému rozhodnutí, které zajistilo další existenci sociálního programu *Urban Outreach Center NYC*, sponzorovaného městem. Letošní

kostel Jana Husa v New Yorku

Za zenitem

Podobně jako v jiných krajanských organizacích nastala po desetiletích bohatého společenského života pozvolná, ale nezastavitelná ztráta členů, kteří se po druhé světové válce ze stále dražšího New Yorku postupně stěhovali ven na předměstí a nových emigrantů z Československa nikdy nebylo dost, aby je nahradili. Čeští evangelíci se v kostele Jana Husa scházeli ještě ke konci minulého století, ale již jen jako malá skupinka mezi anglicky mlu-

jarní prodej obou spojených budov za 23 milionů dolarů přinesl nové finanční prostředky, dostačující ke koupi jednoduché dvoupatrové budovy za 10,3 milionu, a tím k zajištění dalších let existence.

Otevření nového působiště tohoto společenství v nedalekém sousedství je plánováno na jaro příštího roku. (Dokončení příště)

Petr Bísek

Minulý podzim v Korandově sboru

Jako každoročně jsme se 14. září 2019 v 11 hodin dopoledne sešli k bohoslužbám v přírodě na hoře Bzí u Blovic. Událost to byla významná pro celou církev, výjimečná totiž byla tím, že se jednalo o 600. výročí shromáždění husitského lidu 17. září 1419, které vedl Václav Koranda starší, a na tomto shromáždění byl vyhlášen manifest, který se stal později základem Čtyř pražských artikulů.

Letos při slavnostních bohoslužbách pod širým nebem kázal bratr synodní senior Daniel Ženatý. Bohoslužeb se zúčastnilo více nežli 100 bratrů a sester, včetně příchozích z různých koutů seniorátu a několika obyvatel okolních vesnic. Společné slavení večere Páně v jednom velkém kruhu bylo pro všechny významné povzbuzení ve víře.

Po ukončení bohoslužeb byl sestrami z Korandova sboru pro všechny připraven společný oběd a na závěr se konalo ještě odhalení pamětní desky Bojovníci Boží – 600 let, kterou navrhl akad. arch. Tomáš Kotas. Svůj projev pronesl historik Jiří Motýčka, presbyter chrudimského sboru naší církve a znalec husitství.

Náše varhany

Druhou důležitou událostí bylo restaurování varhan, které navrhl a vystavěl koncertní varhanář

Karel Urban v roce 1933. Jak šel čas, měnil se hudební vkus a střídaly se módní trendy. A to se stalo varhanám „u Korandů“ téměř osudným.

Přestavba v roce 1955 se uskutečnila podle plánu Dr. Jiřího Reinbergera. Píšťaly přibližně poloviny původních rejstříků byly zkráceny a přepracovány, cílem bylo imitování barokního zvuku. Původní dispozice varhan se téměř

vytratila. Cílem druhé přestavby plzeňskými varhanáři Josefem Julíusem a Jiřím Reindlem bylo udržet nástroj „hratelným“ a změnit ►

trakturu z původní pneumatické na elektropneumatickou.

Restaurování do původního stavu provedla velmi profesionálně varhanářská dílna Dlabal – Mettler, s. r. o. Práce za finanční pomoci Plzeňského kraje začaly v roce 2017 a byly ukončeny v roce 2019 za přítomnosti „odborné poroty“ zvukovou zkouškou, která dopadla výtečně. Vlastnosti nástroje při ní dokonale prověřil

varhaník Vladimír Roubal, který od roku 1990 působí jako ředitel chrámové hudby Královské kanonie premonstrátů v Praze na Strahově. Kvalitu restaurovaných varhan potvrdil rovněž slavnostní koncert 20. října, kdy nám hrál sám autor restaurátorského záměru, člen našeho sboru, Jan Doležel, dnes varhaník a učitel varhanní hudby na univerzitách ve Würzburgu a Erlangenu.

Josef Beneš, kurátor Korandova sboru

SBOR V TELECÍM

Medaile vděčnosti Antonínu Lamplotovi

Šedesát let ve staršovstvu evangelického sboru

Třetí adventní neděle patřila v evangelickém sboru v Telecím k těm slavnostním. Během bohoslužeb předal synodní senior Daniel Ženatý medaili vděčnosti bratru Antonínu Lamplotovi.

Antonín Lamplot se stal členem staršovstva teleckého sboru v roce 1959, ve svých čtyřia dvaceti letech; byl to nejmladší presbyter v jeho dosavadní historii. O pár let později už byl místokurátor a v letech 1996–2012 kurátor. Coby starší, ale nikoliv věkem, nýbrž postavením, tak zažil hned čtyři bývalé faráře.

Bratr Antonín Lamplot patří k lidem, kteří se významně zasloužili o rozvoj sboru, a to nejen, pokud jde o rozsáhlou stavební činnost, jejíž výsledky jsou vidět všude kolem, ale také v oblasti duchovního i lidského růstu sborového společenství. S jistotou se dá říct, že Antonín Lamplot patří k živé kronice místního evangelického sboru. Pro to všechno jej staršovstvo k udělení medaile vděčnosti navrhl.

Za celý sbor jsme mu popřáli hodně zdraví a sil a vyřídili i srdečný pozdrav od spřáteleného sboru z Daňkovic, k němuž se přidali někdejší telecký farář a jeho žena, Tomáš a Daniela Biskovi; ti připomněli i manželku Libuši Lamplotovou a jejich obě dcery Janu a Mirku s rodinami.

Shromáždění se zúčastnilo na 40 lidí zblízka i zdaleka, ti všichni se podíleli na důstojné a především slavnostní atmosféře. Kéž je nám, evangelickému sboru v Telecím, Pusté Rybné a na

zleva: kurátor Josef Dvořák, Antonín Lamplot, farář Jan Hrudka

Březinách návštěva synodního seniora i ocenění bratra Lamplota posilou i povzbuzením pro dny, které nás čekají. **Jan Hrudka, farář v Telecím**

Víc než peníze

Diakonie Valašské Meziříčí děkuje dobrovolníkům

Kdosi moudrý řekl, že ty nejcennější věci se nedají koupit, můžeme je však dostat nebo darovat.

Chráněné bydlení

Proto chci na tomto místě poděkovat všem dobrovolníkům, kteří přicházejí za našimi klienty do chráněného bydlení a tráví s nimi volný čas. Pro dospělé klienty s mentálním handicapem jsou to laskaví přátelé, se kterými se dá užít legrace, le-dasco podnikat a taky se svěřit se svými starostmi. Chodí společně do kina, do kavárny, do obchodů, na plavání, na výstavy, do kostela i na faru, třeba na ping-pong. Bez našich dobrovolníků by klienti takové věci nikdy neprožili. V letošním roce k nám takto přicházelo 13 dobrovolníků.

Domů

Velké poděkování patří také devíti dobrovolníkům, kteří navštěvují seniory a lidi se zdravotním postižením v jejich domácnostech. Jejich práce není příliš vidět, já však mohu dosvědčit obrovskou vděčnost klientů, kterým přítomnost dobrovolníků život jakoby „prozárí“. Například velmi společenskou paní Marii, upoutanou na invalidní vozík, dělilo od okolního světa „jen“ několik schodů. Byla to však nepřekonatelná

bariéra. Díky dobrovolnici vyrazí teď každý týden na nákupy, na procházku, do kavárny. Paní Marie viditelně pookřála a my se radujeme spolu s ní.

Dobromysl

Do denního stacionáře Dobromysl začalo přicházet několik nových dobrovolníků k seniorům se sní-

**Celkově pomáhalo v roce 2019
v Diakonii Valašské Meziříčí**

88 dobrovolníků. 47 z nich se věnovalo přímo klientům Diakonie, 16 se účastnilo stěhování, montování nábytku či jiných akcí Diakonie. Dalších 25 dobrovolníků spolupracuje s Hospicem CITADELA a navštěvuje seniory a umírající. Dohromady odpracovali dobrovolníci více než 3 000 hodin. Přepočteno na peníze, je to jako by Diakonii darovali 300 tisíc korun. Co se však nedá vyjádřit penězi, je jejich krásný přístup ke klientům, kteří jim to ve většině nemohou nijak oplatit – jenom úsměvem a radostí.

ženou soběstačností. Tvořivá Agnieszka vyráběla s klienty krásná mýdla na dobročinný jarmark, ►

paní Lenka umí seniorům trpělivě naslouchat, pan Martin maluje klientům portréty, paní Alena vezme někoho na procházku, paní Jarmila s klienty procvičuje paměť. Tito noví dobrovolníci se přidali k paní Miládce, která do denního stacionáře přichází pomáhat již od roku 2005 a my si jí velmi vážíme pro její laskavost a spolehlivost. Kéž by s námi noví dobrovolníci také tak dlouho vydrželi! V letošním roce navštěvovalo klienty v denním stacionáři 12 dobrovolníků.

Darovánek

Poděkovat chci také 13 dobrovolnicím, které obětavě pracují v dobročinném obchůdku Darovánek. Zajišťují příjem, třídění a prodej věcí, starají se o pěkný vzhled obchodu i skladu. Není jim cizí žádná práce ani žádná legrace, s humorem a trpělivostí nesou nejrůznější provozní těžkosti.

Letos se Darovánek přemístil z nevyhovujícího prostředí do nového domečku hned vedle Diakonie, v provozu je od půlky května. Bylo s tím spojeno mnoho práce, námaha všech dobrovolníků se však vyplatila. Za půl roku činil výtěžek obchůdku 100 000 korun!

Někteří dobrovolníci u nás pracují více než deset let, někteří zůstávají krátce. Například přes prázdniny přijímáme do dobrovolnické služby studenty, kteří chtějí volný čas prázdnin prožít smysluplně a získat nové zkušenosti. Jiní dobrovolníci přijdou, když jsou přechodně bez práce a časem odejdou do nového zaměstnání. Tak jsme se letos rozloučili s pěti dobrovolníky a přivítali mezi sebe 21 nových.

Budu ráda, když se necháte inspirovat a také se k nám přidáte. V Diakonii je stále dost práce, která vám může přinést i radost. **Alena Hellerová**

Pomoc dětem na Ukrajině

Proč Diakonie podporuje Otcův dům

V Kyjevě vyrůstala Valérie od narození jen se svojí mámou. Otec od rodiny odešel a maminka s dcerou žily uprostřed ukrajinského hlavního města dost nuzně. O to více držely při sobě. Byla to proto pro Valérii velká rána, když se ve svých 14 letech dozvěděla, že maminka má vážnou nemoc. Léčba se zprvu zdála úspěšná, ale šťastný konec nepřišel. Maminka v nemocnici zemřela. A Valérie u toho ani nebyla.

Toulala se po kyjevských ulicích s partou teenagerů. Chtěla tak zahnat strach a stres z tíživé životní situace, na kterou nebyla připravena. Když si naplno uvědomila, že ztratila svého nejbližšího člověka a nestihla se s ním ani rozloučit, strašlivě si to vyčítala. V bolesti a zmatku začala pít a kouřit, chovala se hrubě, ignorovala všechny hranice a autority. Byla na nejlepší cestě se zničit. Lidské porozumění i profesionální psychologickou podporu našla až v Otcově domě.

Otcův dům

Tuto křesťanskou nevládní organizaci založil farář Roman Korniiok v roce 1996. Dětem ulice nabízí střechu nad hlavou a poskytuje byty i několik pěstounským rodinám. Některé mají na starost až přes deset dětí, o které se starají do té doby, než se podaří napravit poměry v původní rodině nebo najít dítěti stálou rodinu náhradní.

V Otcově domě je také škola pro děti se speciálními potřebami. A funguje tu i zdravotní péče a pomoc psychologická. Mnoho dětí, které tu najdou zázemí, je totiž nemocných na těle i na duchu.

Pomoc původní rodině

Pokud děti mají svou původní rodinu, Otcův dům usiluje o to uspořádat v ní poměry tak, aby se děti mohly vrátit. Pokud to není možné, hledá pro děti rodiny náhradní. Pracovníci Otcova domu také pracují na prevenci, aby opuštěných dětí a mla-

dých lidí v ulicích Kyjeva nepřibývalo. Zaměřují se na mladé křehké rodiny a děti s postižením.

Diakonie spolupracuje prostřednictvím svého Střediska humanitární a rozvojové spolupráce s Otcovým domem od roku 2014. V letošním

roce putovala naše finanční podpora hlavně na trénink a psychologickou podporu náhradních rodičů, na sociální a právní konzultace. Peníze jsme využili také pro zaplacení rodinných asistentů, aby náhradní rodiče, kteří často pečují o osm až dvanáct dětí, získali více času pro sebe. Zároveň jsme pracovali na programu následné péče o děti, které se z Otcova domu mohou vrátit ke svým biologickým rodičům.

Práci, kterou Otcův dům dělá a kterou můžeme zblízka sledovat již pátý rok, považujeme za velmi potřebnou a hodnou podpory. Pokud se tedy rozhodnete zaslat Otcovu domu dar, pomůžete nejen této důležité kyjevské organizaci, ale především dětem, které zde nacházejí ztracenou důvěru. Děkujeme!

www.diakoniespolu.cz/usmev

Adam Šůra

Diakonický penzion Sola Gratia:

Mezi 50 nejlepšími v ČR a první ve Zlínském kraji

První místo ve Zlínském kraji a také umístění mezi 50 nejlepšími penziony v republice. Takový výsledek si odnáší rekreační zařízení Sola Gratia, které provozuje Diakonie. V anketě Penzion roku 2019 hlasovalo 8 635 lidí.

Sola Gratia na úpatí Hostýnských vrchů tvoří soubor architektonicky vytríbených budov, obklopených rozsáhlým parkem v anglickém stylu. Hosté zde najdou klidné prostředí pro odpočinek, odborné semináře, pracovní i duchovní setkávání, svatební či narozeninové oslavy, skupinové pobyty i rekreaci rodin nebo jednotlivců. Hlavní budova je bezbariérová a servis je vstřícný osobám se zdravotním postižením.

Od obnovení provozu v roce 2016 Sola Gratia pravidelně hostí například sbormistrovské kurzy, vedené celocírkevním kantorem Ladislavem Moravetzem, diakonická setkání či pobyty klientů diakonických středisek a škol.

Nebývalý rozvoj penzionu v posledních letech je výsledek usilovné práce vedoucí Leony Olivíkové a jejího týmu. Děkujeme a ke krásnému umístění gratulujeme!

Adam Šůra

RECENZE

Vize začíná pocitem nespokojenosti

Z udržovacího režimu k misijnímu zápalu

„**N**a kusu dřeva sedí tři žáby. Dvě se rozhodnou seskočit. Kolik jich zůstane? Odpověď na tuto otázku je zřejmá, ne? Zůstanou tři, protože rozhodnout se pro něco a udělat to není to samé.“

Ale vezmu to pěkně po pořádku, podle kapitol.

1. kapitola: Dům modlitby. Mít na zřeteli svou identitu a cíl

Proč Ježíš vyhnal z chrámu směnárníky? Protože chrám měl být domem modlitby pro všechny národy. Proč je tu církev? Pro koho jsme tu my, její členové? Církev je jako loď se záchrannými čluny, pokud ale bude o své čluny jen pečovat, natírat je atd., jenomže čluny nevyplují zachraňovat lidi, neplní církev své poslání. V závěru Matoušova evangelia Ježíš vysílá své učedníky, aby získávali další, křtili, učili (Mt 28,16–20). Na co z tohoto poslání klademe důraz? Nepomíjíme něco z těchto úkolů?

2. Oprav můj dům

Autor knihy je katolický kněz, spravuje katolickou farnost. Opakovaně se odvolává na papežské encykliky, nejvíce na *Evangelii gaudium* (Radost evangelia) papeže Františka. „Je nezbytné přejít od pouhé konzervující pastorace k pastoraci rozhodně misijní.“

3. Dům bolesti. Církev omezující se na údržbu

Nechce se nám přiznávat, co bolí. Pojmenovat, co nás trápí. Ale je to první krok k uzdravení. Proto si zkusme odpovědět na otázky: O co nám

v církvi jde? Jsou pro církev to hlavní její budovy? Mrzí nás, že se naše děti a vnoučata vzdalují od Pána Boha? Je stávající infrastruktura diecéze funkční? Nemají se sousední malé farnosti sloučit? Vnímáme svou práci v církvi a pro církev jako paliativní péči, nebo věříme v naději života, toužíme po uzdravení, obnově a rozvoji?

V biblické knize Pláč je prosba nejen o to, abychom viděli jasněji anebo aby zasáhl Pán Bůh, ale aby nám samotným pomohl jednat, a my se tak mohli rozpomenout na svou skutečnou identitu jako církev Boží, abychom mohli sami ze sebe vyjít.

4. Zbavte se starých krámů. Co musíme zahodit, když chceme začít přestavovat

Mallon zde jmenuje pokušení pelagianismu a klerikalismu.

Co je pelagianismus? Pelagius na přelomu 4. a 5. století učil, že Boží milost není ke spáse nezbytná. Člověk sám přece není „tak špatný“ a Boží přízeň si můžeme zasloužit mravním životem a askézí. Proti Pelagiovi se výrazně vymezil Augustin a Pelagius byl z církve exkomunikován. Odraz Pelagiova učení ale v církvi přetrvává. Zvláště v někdy chybně pojímaném významu mše a vůbec skutků, kterými si chceme zasloužit Boží lásku.

Ani my evangelíci nejsme imunní vůči záslužnictví. Byť se projevuje jinak. Kolikrát slyšíme něco jako „Žiju podle Desatera, nikomu jsem vědomě neublížil...“ s často nevyřčenou implikací, že si „to nebe zasloužím“.

Církev ale je přece nemocnice pro hříšníky. Potřebujeme odpuštění. Když nám to dojde a když zážrak odpuštění zažíváme, oč radostněji může znít *Amazing grace*, než když se klopotně snažíme ukázat svou skoro-dokonalost.

Druhé v této kapitole zmíněné pokušení je klerikalismus. Formálně nám evangelíkům, kteří máme tzv. všeobecné kněžství, tolik nehrozí, nicméně to, co James Mallon nazývá „nedospělostí pokřtěných“, je i naše bolest. Mluvit o víře by neměl jen farář. Často bývá svědectví laika srozumitelnější nebo výmluvnější.

5. Položení základů. Jak proměnit prostředí farního společenství

Církev je velmi lidská. V tom pozitivním i v tom negativním. V církvi, ve sboru se potřebujeme cítit dobře. Důležité je společenství, prostor setkávání, promyšlené a připravené bohoslužby se vším, co k nim patří – s hudbou, s kázáním a liturgií. Bohoslužby mají být jako hostina, ne rychlé občerstvení. Pohostinnosti je ve sboru třeba. Kdysi někdo řekl, že „církev je jediná organizace, která existuje především pro ty, kdo do ní nepatří“. Ano, sbor má myslet i na ty, kdo přijdou nově, zvenčí. Jak se cítí? Jsme srozumitelní? Otevření? Je církev i pro ty na okraji? Ale třeba také: Oslovujeme i mladší generaci, která je zvyklá na sledování obrazovek?

Jak se z návštěvníka bohoslužeb stane aktivní člen sboru? Jak získat pocit přináležitosti? Jak se přidat? Ve farnosti svatého Benedikta, kde je James Mallon farářem, mluví o pěti očekáváních, která mají vůči farníkům i vůči duchovním. Očekává se, že se účastní bohoslužeb, že budou růst, sloužit, navazovat vztahy a dávat. Dávat nejenom peníze. Jde také o čas a nadání. Co umím? Jaká jsou má nadání, mé silné stránky, které sboru pomohou? Je dobré se nad tím sám zamyslet, je dobré i to, když mi někdo druhý napoví, pro co bych byl vhodný.

Opakovaně Mallon mluví o kurzech Alfa. Jejich první cíl je vytvořit vřelé prostředí, kde je každý vítán a nikdo není souzen. Více si o kurzech Alfa můžete přečíst v tomto čísle ve zvláštním článku.

6. Hlavní vchod. Svátosti jako nejlepší pastorační příležitost

Katolíci mají stejný vtip, jaký my evangelíci říkáme o konfirmaci: Jak na netopýry v kostele – stačí je obířmovat a oni už se neukážou.

James Mallon se snaží měnit praxi křtů a biřmování, které bývají zhusta brány jen jako společenská událost nebo rodinná tradice. Po rodičích, kteří chtějí nechat pokřtít své dítě, aniž by brali víru vážně a chodili do kostela a ke svá-

tostem, Mallon chce, aby sami prošli katechezí. Podobně je to s mladými lidmi, kteří se chtějí nechat biřmovat jen z tradice. Také snoubenci, kteří žádají o svatbu, jsou na kurzy Alfa pozváni. Proč? „Jsme povoláni, abychom těmto párům pomohli setkat se s Ježíšem a ony měly možnost stát se jeho učedníky.“

7. Vést všechny v domě. Nezbytná úloha pro toho, kdo stojí v čele

„Pokud je hlavním úkolem obnovy vyvést církve z apatie udržovací mentality, pak musíme kněze připravovat na to, aby byli vůdci.“

Potřebujeme vize, sny a strategii. Církve je jako autobus. Ten musí mít na sobě jasně napsáno, kam jede, kde je cílová stanice; jinak přece nepojedeme. Vize nemá popisovat stav, jaký je teď, ale naše směřování. Vize znamená odhlédnout od toho, co děláme, a zamyslet ►

se nad tím, o čem sníme. Vize začíná pocitem nespokojenosti nebo rozladění z toho, jak se věci mají. Potřebujeme bláznivé nadšení pro budoucnost. Církev spokojená sama se sebou je církev prostřední a nikdy nebude misijní.

James Mallon pracuje a žije v obrovské farnosti, kde funguje několik různých týmů, například vítací, vzdělávací nebo taky zahradnický... Z kurzů Alfa vznikají nové skupiny, které mají své vedoucí. Práce ve farnosti je rozdělena mezi mnoho lidí, kteří spolupracují. Je na ně přenesena odpovědnost, autor knihy si pochvaluje: „Moc se mi líbí, že nemám ani tušení, co všechno Bůh v mé farnosti provádí. Duch vane, kam chce, a farář má za úkol nestát mu v cestě.“

Autor knihy žije v jiné zemi a v jiné církvi. Chtěla jsem napsat také, že má jiné možnosti.

Možná. Nicméně je v knize dost podnětů i pro nás, evangelíky v Česku. Když přemýšlíme o budoucnosti církve a jejích sborů. Možná nejsme církev misijní, evangelizaci necháváme jiným, naše důrazy jsou jiné. Ale nejsme zaměřeni jen dovnitř? Na údržbu toho, co bylo? Případně co zbylo? Utěšujeme se tím, že znakem soli je kromě slanosti to, že je jí potřeba jen málo?

V textu, který jsem teď napsala, je hodně otazníků. Nebyl to záměr, ale už to tak nechám. Beru knihu ne jako návod, ale nápady k zamyšlení.

Aby to s naším strategickým plánem nebylo jako s těmi žábami, které se rozhodnou seskočit z prkna.

Lenka Ridzoňová

James Mallon: Proměna farnosti

Praha, Karmelitánské nakladatelství 2018, 292 s.

I Čarlí „válčil za Čepičky“

Očima kluka z fary

Na téhle nové knížce mě upoutalo už jméno autora. S Pavlem Veselým jsem se potkal a snad můžu říct i spřátelil při cestě za krajany. Na útlou knížku s koláží něžné chlapecké tváře s výraznými očima na obálce jsem se těšil a chvíle s ní strávené byly vskutku milé. Když jsem s klukem Čarlím putoval ve válkou zničené Opavě, kde byl jeho tatínek farářem, často jsem si uvědomil, že se bezděčně usmívám. Léta šedesátá zavanou Čarlího do Ostravy, kde pracuje v redakci místních novin a s přáteli „dělá divadlo“. Prožíval jsem s ním i jeho vyhazov v době normalizační; jak léta jdou, ocitá se Čarlí jako noční vrátný v Praze. Přitom pořád píše a věnuje se své lásce – fotografii, ke které doslova přičichl už v dětství a byl jí okouzlen. Na jaře 1990 se stává „píšícím fotografem“ na volné noze.

A tak když přišla pozvánka na křest nebo, chcete-li, uvedení knížky do světa, rozhodl

jsem se hned – půjdu. 14. listopadový večer ve sboru ČCE v Praze-Kobylisích, tedy ve sboru,

kam Pavel patří a jehož byl také kurátorem, znamenal velmi milé setkání. Autor ve svém vystoupení mimo jiné ocenil přístup naklada-

telství EMAN, které si vybral. Však také Tomáš Trusina, nakladatel, představil obsah knihy velmi poutavě. Z jeho vyčerpávající recenze si dovoluji částečku převzít: „Co najdeme v knize z fary? Nejen historky. Ale také zkušenost otce, který jako farář docházel ještě v první půli padesátých let do věznice či psychiatrické léčebny, a tak křesťansky i lidsky samozřejmě překračoval sociální bariéry. A pak se textem vinou historky, v nichž se odráží postupně rostoucí rozpoznání, že je třeba vést vynalézavé zápasy, aby se udržela a projevila klukovská kamarádská sounáležitost a zároveň i na faře vštěpovaná poctivost. A že to, co člověk vybojuje jako kluk, se náramně může hodit, když už proti sobě nemá nepřátelský gang, ale třeba mocenskou nadutost kádrováků, zastrašování či vychytralé nabídky estébáků i všelijakých vykuků, kteří mají reálnou moc nad lidskými osudy.“ Hezké

společenství asi 50 lidí hudbou obohatili manželé Sebastian a Lucie Tóthovi.

Devatenáct kapitol – jedna pozoruhodnější než druhá – nabízí poutavé čtení. Setkání školáka Čarlího s generálem Čepičkou, ministrem národní obrany a předsedou Úřadu pro věci církevní, a jeho ženou Martou, dcerou Gottwalda, v lóži opavského divadla je spojeno s poznáním, že banán je dobré oloupat, než se do něj zakousnete. Zaujala mě vyličená důslednost Čarlího tatínka, co se týče oblékání. „Pod svůj černý farářský talár si bere bílou košili a černé kalhoty... Za nejdůležitější ovšem považuje černé boty. Ty vidět jsou. Jevůči nim tak pozorný, že k dospělému Čarlímu jednou při odchodu z nedělních bohoslužeb v pražských Kobylisích na adresu hostujícího faráře poznamená: Viděl jsi ho? Pod talárem měl světle hnědé sandály. Nemohl jsem se soustředit. Úplně mě to rozhodilo a poka- ►

OZNÁMENÍ

Ořezy a kácení stromů

Provádím rizikové kácení stromů a ořezy za pomoci horolezeckých technik. Vojtěch Páv, 725 281 406.
www.lezecke-prace.cz

Pozvánka na podvečer modliteb za životní prostředí

Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci s Mezinárodním ekumenickým společenstvím (IEF) se připojuje k lednovým modlitbám a připravuje Podvečer modliteb za životní prostředí a náš vztah k němu. Kázáním poslouží P. Matuš Kocian, zpěv povede Jan Knížek. Zveme k tomuto ekumenickému setkání, které se uskuteční v úterý 14. ledna 2020 od 18 hodin (předpokládáný konec do 19 hodin) v přízemí kláštera Emauz, Praha 2, Vyšehradská 49.

Pozvánka na besedu

o křesťanském vztahu k přírodě

Ekologická sekce České křesťanské akademie a pražský sbor Obce křesťanů zvou na přednášku Milana Horáka „Hovořit s přírodou“ (o křesťanském vztahu k přírodě a jeho hledání a nalézání v dnešní době). Přednáška bude v pondělí 10. února 2020 od 19 h. v kapli sv. Jana v Obci křesťanů, Na Špejcharu 3, Praha 7.

Nabíka bydlení v Suchdole nad Odrou

Farní sbor ČCE v Suchdole nad Odrou nabízí k pronájmu byt 3+1 v poschodí farní budovy za 6 200 Kč v příjemném prostředí sborového areálu. Od zájemce očekáváme aktivní zapojení do práce ve sboru. Dotazy směřujte na kurátora, tel. 602 764 112.

zilo dojem z dnešního kázání.“ Vážně jsem se nad sebou zamyslel, neboť také tu a tam oblékám talár, a že jsem ho od jara do podzimu dovedl kombinovat se sandály, je pravda pravdoucí.

Tyto pasáže, které vykouzlí úsměv na tváři, se střídají s kapitolami, v nichž autor například velmi citlivě a citově vypráví o svých setkáních se smrtí (poslední dvě kapitoly) nebo o láskyplném vztahu ke svému tatínkovi v závěru jeho života

(kapitola první). Celou knížkou se taky prolínají vzpomínky na předčasně zesnulého Čarlího bratra Jiřího.

Autorovi, Pavlu Veselému, který v Kobylisích vesele podepisoval zakoupené výtisky, patří i můj dík. Díky Pavle, díky Čarlí! Díky EMANE!

Petr Brodský

Pavel Veselý: Čarlí, kluk z fary

Praha, Eman 2019, 144 s.

Hana

Příběh, jakých se odehrály stovky

Román, jehož děj vychází ze skutečných událostí, popisuje Alena Mornštajnová ve strhujícím tempu a se smyslem pro dramatickост. Až má čtenář pocit, že sleduje napínavý film.

První část vypráví tehdy devítiletá hrdinka příběhu Mira v roce 1954, kdy se její život rázem změní. Přes zákaz rodičů se se spolužáky cestou ze školy vozí na krách v řece a spadne do vody, což se prozradí, když přijde domů celá zmáčená. Za trest nedostane po nedělním obědě zákusek a jako jediná v rodině se nenakazí břišním tyfem. Po rodinné tragédii se dívka ocitá u cizích lidí a nakonec u podivínské tety Hany. S energií sobě vlastní a s výbavou přiměřenou svému věku začíná rozplétat rodinnou historii plnou utrpení, o které jí doposud nikdo nic neřekl. Jak se to kloubí s budovatelským nadšením prospěchářů v poválečné české společnosti, skepsi těch, kteří vědí své, a postupným odkrýváním tragického osudu příslušníků její širší rodiny? To se snaží svým dětským rozumem pochopit a komentuje události i vzpomínky barvitě a vtipně. Proč je teta Hana taková divná? Proč s ní nemluví? Proč má pořád v kapse kus chleba? Mira s ní musí žít, mnohému se diví, ale postupně začíná chápat.

V druhé části knihy se retrospektivně dozvídáme o osudech rodičů a prarodičů Miry, o židovské

rodině v době první republiky. Starší generace lpí na židovských zvycích, žije zajištěným luxusním životem a preferuje německý jazyk, mladší generace se odklání od víry předků, nechodí už do sy-

nagogy, ale vykazuje vlastenecké sklony a příklon k Masarykovi, mluví česky. S příchodem Hitlera a norimberských zákonů se však perzekuci nevyhnou jedni ani druzí. Čeká je život plný utrpení, ať už v transportu, koncentračním táboře, nebo ve skrýši, ze které je možné vylézt až po válce. A následuje rozčarování nad tím, že majetek si mezitím присвоjil někdo jiný a budování socialist-

mu nabírá v padesátých letech drsnější kontury.

V třetí části vypráví příběh ze svého pohledu teta Miry – Hana. Tím se skládají dohromady poslední střípky mozaiky tragického osudu celé rodiny. Hana popisuje šťastné předválečné roky, studia a první známost, péči o mladší sestru Rosu, která nakonec nenastoupila do transportu a skrývala se až do konce války u známých na půdě. Hana prošla Terezínem a Osvětimí, přišla o dítě a všechny své blízké. Vrátila se sice do rodného Valašského Meziříčí, shledala se s Rosou, je ale jako stín, naprosto zničená bytost, která nikoho nezajímá a nikdo ji nechce, která nemá proč žít. „Zapomenout jsem nemohla, vzpomínky mám vytesané v hlavě navždy jako číslo na levém předloktí. Mluvit o nich bych ale nedokázala,“ říká v závěru svého vyprávění. A tak musí Mira,

osiřelé dítě Rosy, na všechno přijít sama. A svým nezdolným přístupem k životu nakonec i tetu Hanu přivede zpět. Ke spoustě tíživých vzpomínek v Hanině hlavě začnou přibývat i takové, kvůli kterým chce ještě žít.

Děj je zasazen do reálií Valašského Meziříčí, rodného města autorky. Pro čtenáře, který toto město zná, je milé rozpoznávat známá místa a domýšlet osudy, které podobné těm z románu *Hana*, zasáhly i zdejší židovskou komunitu.

Alena Mornštajnová debutovala v roce 2013 románem *Slepá mapa*, druhý román *Hotýlek* vyšel v roce 2015. O dva roky později napsala třetí román *Hana*, který obdržel mimo jiné cenu Česká kniha 2018.

Daniela Ženatá

Alena Mornštajnová: *Hana*. Brno, Host 2018. 306 stran.

Když je vám dvanáct a rodiče se rozvedou

Aneb jak za jeden den zachránit svět

„V tatově bytě nebylo ještě vůbec nic vybaleno, jenom nová televize. To se hodí, protože ten krám dokázal přehlušit i můj mozek, když chtěl přemýšlet.“

„Není třeba se bát líbajících se rodičů. Rodiče začnou být nebezpeční, když se líbat přestanou.“

Dvanáctiletá Felicie, která chce, aby se jí říkalo Fitz, je poprvé v tatínkově bytě. Bude tady se sestrou Beatou bývat vždycky půl týdne. Má tady svou sem-tam tašku. To je taška plná věcí, které člověk každý týden tahá z jednoho bytu do druhého. „Některé věci prostě potřebuješ furt.“ Když budou s Beatou u táty, máma bude sama. Prý bude konečně chvíli sama sebou. Koupila si nové tenisky a začala trénovat maraton.

Rodiče jim to řekli před týdnem. Na druhý svátek vánoční. Jasně, už nějaký čas to bylo vidět, že jim to spolu moc nejde.

Fitz se dívá z okna, tatínek přijíždí na kole, Beatu se sáňkami veze na nosiči. Mávají do okna. Je náledí. Najednou je kolo, tatínek i Beata na zemi. Fitz běží rychle dolů, je zima, kolem sestry je spousta krve, prsteníček její pravé ruky je kratší, než byl ještě před chvílí. Fitz se snaží zachovat chladnou hlavu. Už dávno má jasno v tom, že chce být doktorka. V nemocnici zjistí, že má ráda jen zranění, která se jí netýkají tak osobně. A úplně nejvíce jí vadí zranění, která krvácejí někde hluboko uvnitř, aniž by o nich někdo věděl.

Kniha má strašný spád, všechno se odehrává během jednoho odpoledne a večera. Několik lidí se shodou okolností setkalo v nemocnici a zachraňují svět. Uříznutý prst je jeden malý kousek bolavého rozbitého celku. Dá se přišít, dětem to prý většinou přiroste. Celou rodinu bychom ►

potřebovali dát na čas do gypsu, přemýšlí Fitz.

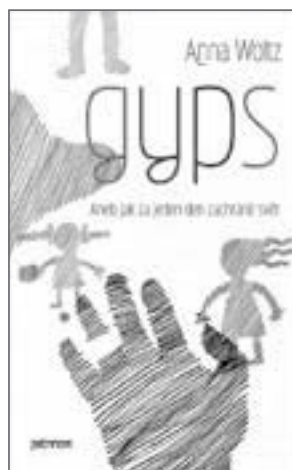
Nemocnice je místo koncentrovaného napětí, nervozity, nejistoty. Spěch se potkává s nekončným čekáním. Jak to dopadne? Velké věci se mohou stát teď, nebo nikdy. Zítra už se třeba nepotkáme.

Nejen Fitz se v nemocnici zamiluje. Příběh možná trochu moc na city. Nevadí mi to. Začela jsem se a přejela tramvají o dvě stanice. A myslím, že to není jen čtení holčičí.

Myslím na přátele a známé, kterým se rozpadlo manželství. Myslím na děti, kterým se rozvedli rodiče. Myslím na ty, kdo jsou spolu, ale je to těžké, smutné, bolavé. Myslím na to, že vztah není samozřejmost. Myslím na to, co je napsáno někde v Bibli: že podivuhodná a nepochopitelná je cesta muže při dívce (Př 30,19).

Myslím na ty, kdo založili novou rodinu a šijí patchworkový domov. Myslím na ty, kdo se vzta- hu bojí. I dvanáctiletou Fitz z knížky znehybňuje syrová statistika třetiny. Každé třetí manželství se rozpadne. Aspoň v Holandsku. Jenže Fitz se od mámy dozví, že ta by stejně neměnila. „Představ si, že by za mnou přišel kouzelník a řekl mi,

že si můžu vybrat. Buď by mi mohlo být pětadvacet a byla bych úplně svobodná, ale nikdy bych nepotkala Jirku a neměla Fitz a Beatu. Nebo bych tu seděla v nemocnici. Je mi čtyřicet dva,

jsem čerstvě rozvedená, na klíně mám mladší dcerku zraněnou a starší rozčilenou... Víš, co bych si vybrala?“

Lenka Ridzoňová

Anna Woltz: Gyps. Praha, Petrinum 2019, 224 s.

ČTENÁŘI PÍŠÍ

To si musíš rozhodnout sám

Vážená redakce,
upřímně se přiznám, že když jsem viděl titulky jedenáctého čísla Českého bratra, chápal jsem jej jinak. Očekával jsem, že se bude věnovat i tématu, zda se mám nechat pokřtít, či ne.

Uznávám, že to mohlo pramenit z mé vlastní zkušenosti – sám jsem totiž tuto cestu podstoupil a nechal se pokřtít v dospělosti. Dcery již byly na světě, a tak jsme jim tu možnost dali také. Obě se nechaly pokřtít současně s konfirmací.

Diskuse nastala, když se nám po jedenácti letech narodil syn. Nechat ho pokřtít jako mimino, nebo ne? Dali jsme hlavy dohromady

a stanovili jsme rodinou tradici. Děti nekřtíme, ale pokoušíme se je vychovávat k tomu, aby se pro to, zda se nechají pokřtít, rozhodly samy. Takže uvidíme.

Ve zmíněném čísle píšete také o „vykonfirmování“ dětí z běžného církevního života. Já mám letos radost z toho, že se jako účastníci vánoční hry přihlásili i (teď už asi spíše dospělí) čerství „odkonfirmovaní“. Doufám, že jejich zájem o život ve sboru nebude přehlušen obyčejností běžného života.

Se srdečným pozdravem

Vrāta Kubínek, Heřmanův Městec

Kšandy a křemen aneb co s ctnostmi

„**L**idstvo není koneckonců nic jiného nežli masový sendvič mezi nebem a zemí,“ praví hloubavá holčička Mafalda z argentinského kresleného seriálu. Tato lidská situace trápila moudré odedávna: Měli bychom spolu umět žít v pokoji a harmonii, a přitom jedni druhé stále znovu uvrháme do bídy a neštěstí. Jak to udělat, aby člověk přestal být pasivní sendvič a přilnul více k nebi nežli k zemi?

Mnoho starověkých myslitelů zastávalo názor, že člověk se může v žádoucích vlastnostech neboli ctnostech vytrénovat. Aneb „bude-li každý z nás z křemene, je celý národ z kvádrů“. Sedmnáctiletý Václav Havel o tom ve své první dochované eseji napsal: „Od prvního probuzení mladíka z dětského snu až k poslední činnosti odcházejícího starce je život jednou sochařskou budovatelskou prací.“ V mládí bych mu to byla skoro jistě podepsala, otázka, jak být lepší, mi – pokud si vzpomínám – taky ležela na srdci.

Dnes se mi zdá, že ctnosti jsou cosi jako kšandy. Kalhoty člověku v pase obvykle nějak drží. Pak ale nečekaně nastane náročná situace, ruce jsou zaměstnány naléhavějším úkolem – a náhle se od-

halí ta část těla, za kterou se člověk obvykle nejvíce stydí. Podobně i vypěstovaná ctnost může ve chvíli mravní nouze, kdy se ke slovu derou vzednuté emoce a pudy, zachránit situaci: nedáme průchod tomu, co v nás nejvíc přisedá k zemi, naše hanebné ledví zůstane skryto a společenství je uchráněno před naší zlobou či sobectvím. V tomto směru je jistě dobré snažit se pěstovat to lepší, co v sobě máme. Řečeno slovem písne, našim křesťanským úkolem je „rytěřovati“.

Rytěřování má však jistá úskalí: člověk snadno zamění prostředek za cíl. Můžeme se upnout na vylepšování sebe sama a přehlédnout, že ten druhý od nás momentálně chce něco úplně jiného. Nejsem si jistá, že když se všichni budeme horlivě zdokonalovat, stane se svět a církev lepším místem k životu. Pracujeme-li na své křemennosti a cizelujeme-li sochu svého života, snadno ve své honbě za ctnostmi ztvrdneme. Spíš se mi tedy zdá, že ctnost je vedlejší produkt vnímavého srdce. Neboli že, řečeno s Augustinem, ctnost je láska dobře spořádaná. Ostatně, české slovo ctnost pochází z indoevropského kořene, jehož základní význam je „na něco hledět“.

Šárka Grauová

Zimní Vysočina bez sněhu, foto Vojtěch Zikmund

UBYTOVÁNÍ PRO FARNÍKY CHKO TŘEBOŇSKO

SKVĚLÉ PRÁZDNINY PRO SKUPINY A RODINY

- ☆ Klidné místo uprostřed lesů a rybníků
- ☆ Možnost cyklovýletů po rovinkách, koupání, vodáctví a rybaření
- ☆ Nově vybavené chatky, kuchyně, pokoje a společenské místnosti
- ☆ Nové WC a sprchy
- ☆ Kapacita 70 míst

www.chatkynajihu.cz
604 55 13 05

Evangelický měsíčník

ČESKÝ BRATR

vydává Českobratrská církev evangelická

REDAKČNÍ RADA

šéfredaktorka: Daniela Ženatá
redaktorka: Jana Plišková
členové: Jiří Hoblík, Jiří Hofman,
Jan Kirschner, Ondřej Kolář,
Tomáš Pavelka, Jaroslav
Pechar, Lenka Ridzoňová, Adéla
Rozbořilová, Adam Šůra

NA OBÁLCE

koláž z kresby Petry Fischerové

REDAKČNÍ UZÁVĚRKA

čísla 2/2020 je 19. 1. 2020

DISTRIBUCE PRO

ZRAKOVÉ POSTIŽENÉ

elektronicky a ve zvukové
podobě: Diakonie ČCE,
Klimentská 18, 110 05
Praha 1, tel.: 222 316 306,
732 324 956
e-mail: szp@diakonie.cz

TISKNE

OPUS v.d.i.
Janáčkovo nábreží 1075/27
150 00 Praha 5

ČASOPIS

(ev. č. MK ČR E810), vychází 12x
ročně, jednotlivá čísla 30 Kč
roční předplatné 350 Kč
do zahraničí 900 Kč
sponzorské 600 Kč
Informace o předplatném podá,
objednávky rozšiřuje
(i do zahraničí) redakce.

ADRESA REDAKCE

Jungmannova 9, p. p. 466,
111 21 Praha 1,
tel.: 224 999 236,
e-mail: ceskybratr@e-cirkev.cz,
www.e-cirkev.cz
/ Co děláme / Média /
Církevní tisk / Český bratr

www.ceskybratr.cz

- listovací aplikace
- audioverze
- řazení podle rubrik
- odkazy na jednotlivé příspěvky

V roce 2020 se Český bratr bude věnovat ctnostem. V čísle 2 přichází na řadu předvídavost.

ISSN 1211-6793

Právě vyšlo

K dostání v knihkupectví Kalich,
Jungmannova 9, Praha 1 nebo objednávejte na ekalich.cz
Při hromadných objednávkách a pro členy ČCE zajímavá sleva

5 % A HLAVU VZHŮRU

Už třicet let jsme svobodní.

Už sedmý rok se náš stát nestará o to, jak budeme získávat finance.
Je na nás, abychom to řešili my sami.

Zvládneme to!

1 Kudy na to?

Podle Řádu o hospodaření církve přispívá na potřeby církve každý její člen a vlastním příjmem částkou 5 % svého příjmu.

Až toto moudré doporučení platí už několik generací, plní je jen zámek členů naší církve.

2 Ovšem, koho obelháváme, když tak nečiníme?

Sami sebe.

3 Jak začít nově? Bez obcházení vlastních řádů?

Imu, spočítat pět procent čistého měsíčního příjmu. A posílat měsíčně tuto částku na sborový účet.

4 A co ti, kdo platit nebudou?

Nutí nikdo nikoho nebude.

5 A co ti, pro něž je pět procent příliš mnoho?

Každý nese odpovědnost za výši, kterou stanoví. Nikdo ji kontrolovat ani komentovat nebude.

6 Je důchod také vlastním příjmem?

Ano, je.

7 Co když já začnu, a ostatní nezačnou?

Nezbývá než to risknout.

8 Jak to bylo s Izraelci, když přecházeli Rudé moře?

Kdo vstoupil jako první mezi vodní stěny? Jakou měl záruku, že ostatní půjdou taky a on v tom nezůstane sám? Jakou měl záruku, že se v půli cesty hradby nesesoují do jedné vodní masy?

Neměl žádnou záruku. Měl víru, kterou s druhými sdílel, avšak odpovědnost nesl sám za sebe.

9 Nechme se nadchnout darem svobody a pusťme se do toho.

Sami, nebo dva, tři, přátelé, rodina...

Síťme tuto krásnou možnost dál. Mladí, staří, rodili evangelici i vy, kdo jste v církvi krátce.

Začněme hmožd. A mnohé se změní.

Zmenší se úzkost, jak to s námi a našimi sbory bude vypadat za pár let.

Řešení, kudy dál, se budou nacházet snáze. Celé naší církvi, sborům počemé větším i menším.

